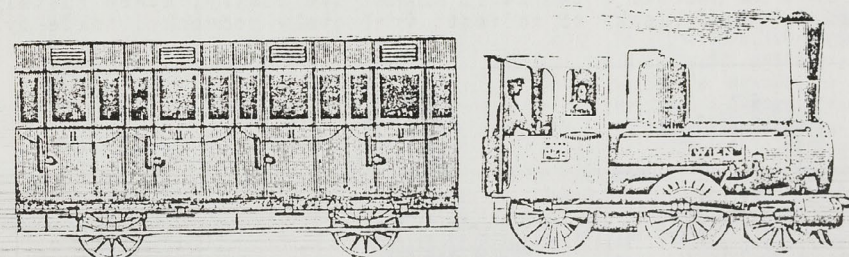


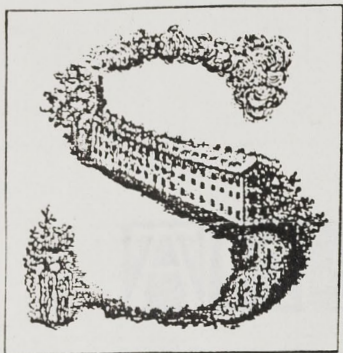




UKRAJINA

SKOL



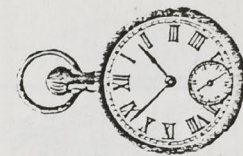
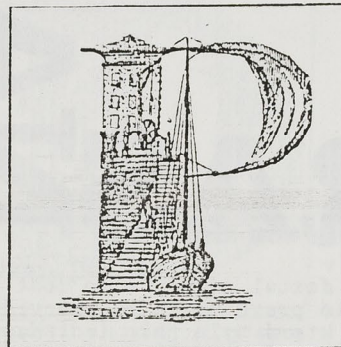
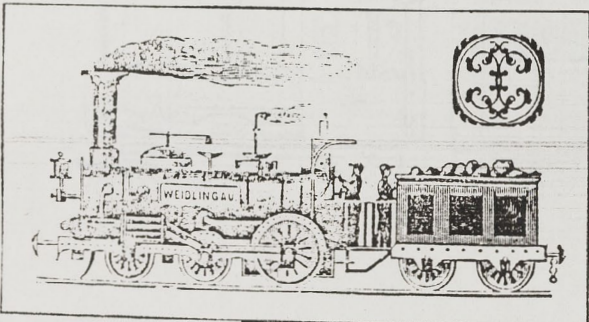


24.7

rážka byla v 900 na Korzu, ale scourávali jsme se do půl jedenácté. Barbucha HUPETO si orazítkovala své vlastnictví a vyrazila si doplnit své zásoby do vlaku - 6 baget a 15

dortíků. Zvesela jsme se vrátili na Korz. Nastalo vážení osob a klet-rů (14-21 kg). Ve 1300 se Emil začal pokoušet otevřít šampus, což se mu za mohutného stríkání vydařilo. Víno rozlil (něco i do hrnků) a připili jsme si. Pak jsme si tipli, odkud jede vlak a podle rozhodnutí vyrazili do Holešovic. Nalezli jsme do pancéřových sovětských vagonů, hledaje blachy a štenice (naštěstí bezúspěšně). Prvních pár hodin jízdy bylo vyplněno pouze ládováním se, které jsme pod vedením Axe oživilí studií Topolova "Sbohem, Sokrate", leč po první části jsme byli nuceni odpočívat. Chvilu ve vlaku byly zpestřovány hledáním a posléze přeplňováním odpadkového koše a snahou se trefit do díry na záchodě a umýt si ruce tamtéž. Po té jsme s Pampem začali vyrábět železniční Diplomacii, kterou jsme potom 4 roky za neustálých podrázů (od soupeřů i osvětlení kupé) skončili takřka vítězstvím všech. Po chvíli spánku nás vzbudili sovětské celníci a s hrdinami nám každému věnovali po pečiatce. Mladí sovětské celníci si nás prověřili a vyhnali "v koridor". Po chvíli jsme vystoupili v Čopu a po chvíli se prodrali přeplněnou nádražní halou do, jak jsme si mysleli, centra města. Centrum tvořil jeden Lenin se zrakem upřeným na střechu místní novostavby a jeden památník posetý pěticipáma hvězdama. Radši jsme utekli zpět na nádraží a tam začali shánět své lístky, které zůstaly ve vlaku z Prahy. Lístky si naštěstí vyměňovaly podvozky, takže byly dostihnuty.

PROUSSY



25.7

ři vstupu do čekárny mě omračuje směsice pachů. Po chvíli v ní identifikuji záchodky, smrad ze psů, plivanců, potu a rozli-tého piva. Pivo se dá poznat i podle toho,

že jsem se v téže chvíli přilepil. Snažice se vyprostit z nepřijem-ného mlaskadla jsem osloven místním vexlem, který má zálsusk na mou "tvrdou" korunu. Na stěnách jsou obrovské depresivní fresky s revo-luční tematikou. Všude po zemi se válí hromady lidí. Zdá se, že jim ten nepořádek a chaos vůbec nevadí. Náhle se většina lidí (předtím jsem myslel, že jsou bez života) pustila úprkem k celnici. Začal ne-litostný boj.

Sedím na balkoně vedle spícího vojáka, nade mnou visí optimis-tický obraz, na kterém je zobrazena porada partyzánů. I tento podlé-há všudypřítomné megalománii. Pod obrazem visí cedulka, že sál slou-ží pro odpočinek vojáků. V obchodě se dá koupit ruská vojenská čepi-ce. Dole se hádají ruské sobáky čekající na odbavení. Situace se změnila. Z balkonu mě vyhodil sovětský oficír. Uniforma tu má vel-kou moc. Sedím mezi hromadami lidí. Té ženě, co sedí vedle mě, od-porně páchne z úst. O místním záchodku se snad radši ani nebudu zmi-novat. Naštěstí je právě 7,45 a Pampoš mě táhne k vlaku. Celé Dánsko jsem se těšil, že tu budu jako BOSS, teď jím jsem, ale pocit blaže-nosti se nedostavuje.

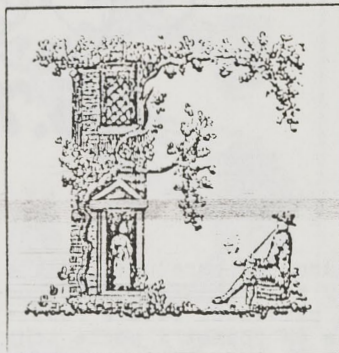
Jestliže jsem v příšerném lůžkovém vlaku "Vltava" netušil, jak vypadá rychlík II. třídy, tak teď už to vím. Kupé pro devět spících lidí, přičemž pryčny jsou ze dřeva. Kupé je samozřejmě průchozí. Ve vlaku do Těresvy jsme propotili ještě další čtyři hodiny. Situace v Těresvě byla ještě mnohem horší. Všude spousta prachu a nepořádku. Proussy objevil úzkorozchodnou železnici a zase se rozplýval. Cesta bussem byla opravdu zajímavá. Po vysoupení z autobusu jsme zkusili bezúspěšně prodat cigarety. Drsnák si našel mnohem lepší zábavu. Me-zi místními dívkami začal hledat MISS náměstí. Tu ale hned odvolal v dalším autobuse, kde posejdouští chlapci našli svůj idol.

Jak už to tak bývá, nástup jsme zase zvládli na korbě nákladá-ku. A pak už jen spousta lesů, luk a krásná řeka. Úplně mě to ohro-milo. Počkal jsem chvíli, až všichni odejdou, a sám jsem si to vy-chutnával. Poseidoní mezitím našli sobecký tábořiště na ostrově, kde teď sedíme a trápíme se Axovou depresivní řečí. Ax se dnes špatně vyspal, snad už skončí.

BLUM

P.S. Ta z autobusu se mi nelíbila. Miss náměstí byla hezčí. PAMPO





26.7.

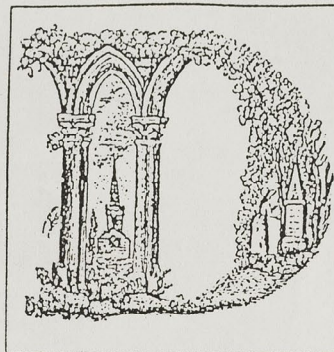
KRASZ

mča zase jednou dostal nápad, a to dost šílený. Uznal, že to právě místo na rozevíčku je tam za vodou, která byla jako led. Kupodivu ho nikdo nezabil. Posnídali jsme taktéž

na pravém břehu, aby byla jakási změna. Pro naši barbušu to byla poslední snídaně mimo rozpis. Vyrážíme, kdosi ještě s rozhořčením zahrabává zbytky medvědobijky, a už jsme na cestě.

Cesta docela jde, ale stává se bahnahnavou a to není ono. Na louce se družíme s boдрým ruským lidem a pak už to je pro mě krize, kopec, kopec a zase kopec. Ax s Drsnákem uprchli kamsi k vrcholu a ostatní při jednom z odpočinků srovnávají počty řemínků, kdo víc, konečně jsme po úmorném výstupu na vrcholu. Krásné zalesněné kopce, nahoře pokryté zeleným sametem. Obědváme a celý oddíl si ochočuje jednoho koně. Výhled máme sice na krásný hřeben, po kterém půjdeme, ale moc teple mi u srdéčka není. S Nikou rozpočítáváme trasu po 50 - 100 krocích, jinak to prostě nejde. Mineme černou věž a lehce sestupujeme. Znáte krutivrtá bahnahnavého? Jestli ne, tak to si nosí bublinku. Jdem a moc mi to nešlape, na obr rourách z roku raz dva na úplně nesmyslném místě laškujeme s el. náboji a fotografujeme se. Někam zas dojdeme a mně už je to celkem jedno. Emča kouří mapu a kluci se škrábou pro vodu. Pak ještě usoudí, že místo, kde jsme chtěli spát je nevhodné a lezeme zase jinam. Sjíždím po zadku a ničím si kratasy. Nika úpí zádovou bolestí. Na velmi pěkném místěčku s bobky rozbíjíme tábor. Nika dostává Ketazon, prášky, večeři a pak už všichni sedíme u ohně. Probíráme problém s mincí, přijde řeč na protězu a stovku za 11,1. Jinak je to úplně skvělejší večer. Nebe je plné hvězd, pálíme si nohy a je veselo. Pomalu se rozcházíme ke spánku, není zrovna nejtepleji. Z kopulky se ozývá Tracyho tygr a mám chuť někoho zastřelit. Kdo to asi bude? Tak jó, přeju sladké spaní.

TERKA



27.7.

obré jítro, dobrý obraz, hifi zvuk, vítám všechny fanoušky přímých přenosů z naší dnešní čtyřladvacetihodinovky. Z několika atraktivních pořadů Evropské sítě jsme pro vás vybrali satelitní přenos z expedice Ukrajina 90 SKOL:

A již zde máme první obraz: panoráma sluncem zalitých hor. Kamera nám najíždí na detail, zakusuje se do klínu hor a - áno, to je ono. Čtyři drobné palatky se krčí v stínu hory OBRA. Při spodním pohledu vidíme pouze pravidelně se zdvíhající chřípí. Fantastický obraz, kdo by to řekl, že naši borci se umí takto nadouvat. Na hrací plochu vybíhá s číslem ... éšš - je to bez čísla, ale podle dlouhé postavy soudím na šéfa expedice. Ano, první člověk na place je šéf expedice Emil. Nyní několik krátkých prostřihů. Jedlíci se cpou ovšem. Kdo je zloděj lžic? Zábavná hříčka po ránu. Je zde lžicožrout. A tímto se s vámi loučím ve svém ranním spojení a ozvu se opět s aktuálními informacemi z cesty. SKOL.

Tak jo, dobrý obraz, hifi zvuk, jsme zde opět se svým předpolodním vstupem. Jedna dobrá zpráva z tábora. Před odchodem z tábora Nika odvolala svůj AIDS, takže nyní vám mohu sdělit, že všichni účastníci expedice mají test na viry HIV negativní. Doufám, že to vydrží a do konce tábora se již nikdo k AIDS nepřihlásí. SKOL a těším se opět u poledního vstupu. Emil a Blum byli zjistit cestu do Ust Čorny, pomalu se noří z lesa. Co asi expedici nesou? Blum je kulový a sází nám tu špígle.

Je zde další přímý vstup, dobrý den, hifi zvuk. Tuto sekvenci bych nazval MOUNTAIN KOITUS. Batohy se milují s horou. Jeden po druhém vyrážejí batohy se svými nosiči do milostné akce. Každý se miluje s kopcem jinak. Někdo se zastávkami, jiný pomalu a rozvázně vychutnává každou cestičku, každý drn, někdo zpřímá a prudce. A na vrcholu čeká všechny vyvrcholení. Dechy se zklidnují.

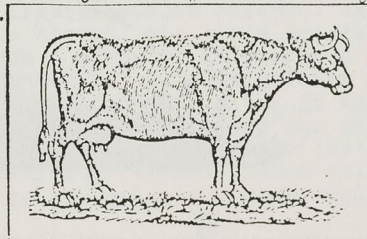
Kap, kap, kap a je zde další vstup, na několikrát přivolání se podařilo opravdu přivolat strom, pod kterým sedím se svým štábem. Začíná pomalu propouštět. Dvakrát již bacil hrom. Před chvílí proběhla porada s bačou, kudy do Ust Čorny. Bača měl plnou pusku zlatých a stříbrných zubů. Spousta lidí, i poměrně mladých, zde již má zlaté zuby.

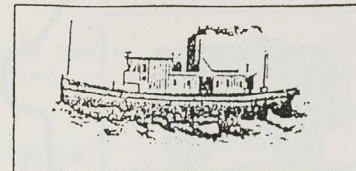
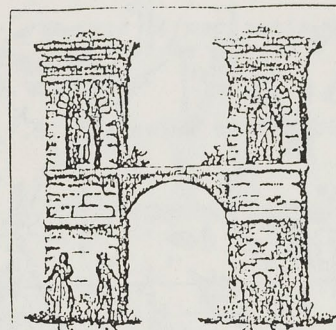
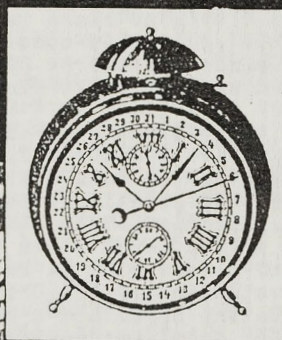
HORSKÁ ZKUŠENOST: lepší jedny Penelli nežli suk. Déšť houstne, začíná být zima a proto nashle u posledního večerního zpravodajství.

Dobrý obraz, hifi zvuk z posledního večerního zpravodajství. Seifertova předpověď dosti přesně charakterizovala počasí, na které je nutno se v noci připravit. Bude-li to na déšť, může i přšet, pokud se nevyjasní, přšet nebude. Foukat asi bude, ale nemusí a může přestat. Tolik pro dnešní noc. GOOD NIGHT. Od mikrofonu Váš

PAMPO

P.S. Okolo tábořiště pobíhají sabaky a očuchávají Emilkovi zslán. Vypadá to na mač.





28.7.

rabu se ze spacáku a ještě mírně omámená snem, přemýšlím, jestli toho Řehoře s Blumem na tu vojnu odvedli nebo ne.

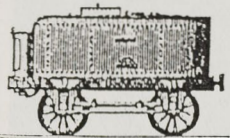
Přátelé, je mi šoufl. V břiše mám žiletky, který asi právě slavěj setkání s jinou sadou a tancujou čardáš. Žáda cejtím jako kus pokroucenýho plechu.

Počasí se asi včera vyřádilo (ťuk, ťuk, ťuk) a tak dneska Emil chytne další vrstvu svého svůdného bronzu. Jdeme z prudkého kopce a zdá se, že to co ještě před chvílí byla cesta, je něco jako ... no jako ... prostě bláto. Poseidonci střídavě jdou, lezou po kolenou, kloužou se po různých částech těla anebo usilovně přemýšlí, jak na to. A přece se nám podařilo dorazit do civilizace. Chtěli bychom se umýt v řece. Opravdu bychom moc chtěli. Tak, Niko, šup a botky jsou dole a šplouch, šplouch, studí to, je to špinavý a ... kluci, kde jste? Proussy se pro mě vrací. Vezme mi boty (s mým souhlasem) a jdu dál bosa, aú, střep a jóu, další. Sakra, Proussy! Jóo, ty za to nemůžeš. Sorry. Jóu. Probíhá operace, zase něco přibýlo k mé bolavé schýze. Při lékařském ošetření mých nohou nás obklíčili zdejší Indiáni, ale nebáli jsme se! Měli jsme sebou totiž Bluma a ten je zahnal. Chtěl se s nima prát, ale my jsme ho přesvědčili, že pětiletý kluci házej kamenem jen tak z legrace.

Vesnice ke vliídná a hostinec též. 10x boršč, prosím, a chleba. Kluci si pár krajíců patrně klohní pod ubrusem. Platíme a jdeme dál. Na křižovatce stojí velká maketa lesníka, která se nám zalíbila natolik, že se u ní fotíme. A přijíždí nákladák. Emča se usměje na řidiče (jedny, gofry, prosím), a jede se. Všechny části lidských těl, které mohly vlát, vlály. Místo požadovaných 10 rublů jsme řidiče odměnili Emilovým pověstným úsměvem, jedním kafičkem a cigaretama. Vítá nás pán, který má na klobouku cvičenýho sršáně. Ochočil ho tak, že prý mu 3x zakroutí krkem a pak se sršán od pánička tři dny nehne. Chudák. Ten sršán. Koupeme se a stoupáme. Kus plechu se v žáru slunka patrně zhroutil do podivného tvaru a tudíž přiměl mé nohy k chůzi je celkem umění. Čteme si pohádku a pokračujeme a já díky klukům už s téměř prázdným kletrem. Hodní lidé, zlí psi, spousta krav = spousta mléka = spousta sýra. Tak doufáme, že ráno bude mléčná snídaně. Stavíme stany, věříme a je nám celkem fajn. Při myšlenkce na to, že zítra je neděle, takže se déle spí, není rozsvíčka a ještě ke všemu se zítra půjde po krásném hřebenu - ULULATÉ. No vskutku, stručné to nebylo.

NIKA

P.S. Včera se hovořilo o nevěře a manželství. Myslela jsem si, že vezmu do ruky klacek a budu s ním okolo sebe velice rychle točit, pokud možno v blízkosti našich chlapců. Nedovedu ani napsat všechno, co se mi honilo hlavou, ale jistě je, že moje ideály jsou fuč, vdávat se nebudu a půjdu do kláštera. A máte to - Vy přece všechno víte, 80% manželství se může chlubit nevěrou, slibovat se nic nedá, máš jí fakt hrozně rád a tak jí to prostě odpustiš. A ona? Udělá to zas. Ale ty jí přece tak moc miluješ, že její omluvu bereš a zas jí to odpu tiš. A naopak. Takže vlastně celkem každoroční oživení manželského vztahu. Možná existuje holka, které by to nevadilo, ale já to rozhodně nejsem. Vůbec nerozumíte holkám. A



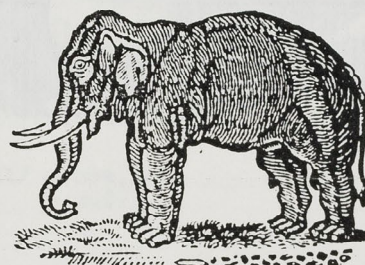
KRASNA

nebo já nerozumím vám. Snad. Ale jak jsem řekla, ideály jsou fuč, vdávat se nebudu a půjdu do kláštera. Hned, co se vrátím do Prahy.

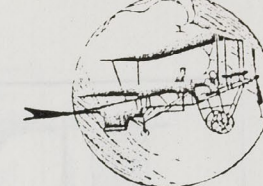
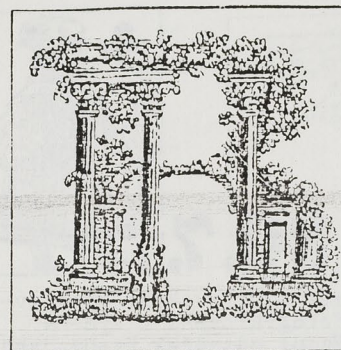
NIKA

P.S. V kravině nepochopili, že máme chuť na mléko.

NIKA



SVIDOVEC



29.7.

yla neděle, všichni se již od večera radovali, že nebude rozcevička. Ze stanu jsem vylézal mezi posledními, neboť jsem si chtěl užít trochu sauny. Odchod byl stanoven na obvyklou dobu. Všichni s klidem leželi kde se dalo a hltali sluneční paprsky. Chvilu před určenou dobou všichni horlivě začali balit. Stihli jsme to báječně, jen o pár minut později. Začalo strastiplné stoupání a první odpočinek. Následovala dlouhá cesta bez odpočinku. Až mě udivilo, že jsme vydrželi jít tak dlouho. Před kopcem jsme se rozdělili na dívky + slabší nebo lenivější hochy. Na vrcholek jsem dostoupal s vypětím všech sil. Emil začal zjišťovat, na jaký hřebec se máme vydat. Po delším dohadování jsme nakonec zvolili správnou cestu. Dívky + lenivější hoši měli velký předstih a dohnat je nebylo skoro možné. Naštěstí se zastavili a počkali na unavené jedince, kteří stoupali na kopec. Čas oběda a pohádky nastal. Zastavili jsme na větrné hůrce, foukalo fú fú fú ... Kousek od nás přisedla další skupina o mnoho početnější. Od nich se Emča dozvěděl, že k vytouženému jezeru je to malý kousíček. Osobně jsem se těšil na příjemnou osvěžující koupel. Sestup k jezeru byl o život (pro mě), chvílema jsem se bál, že se skulím dolů ze srázu a zarazím se dole o vola or býka. V jezeře bylo strašně moc pulců a žab. Nejlepší bylo mezi ně hodit kámen a pozorovat, jak vytvářejí kruhovou vlnu. Takto vypadala položába. Z hříčky se žabami mě vyrušil odchod na dřevo, které nebylo zrovna nejbližší. Následovala, jako každý den, stavba stanů, večere. Dnes večer jsme měli zpestření, neboť kousek od nás se utábořila skupina litevců. Byli různě starý. Od nejmladších po nejstarší. Pozvali nás k svému zelenému ohni (topili zelenými stromky). Setkání s nima mě nenadchlo. Vadilo mi, jak z naší, tak z jejich strany, vytahování se jazykem. Nevím proč, všichni se snaží ukázat ty nejtěžší spojení (Třista třicet tři ...). Je-li to podobné předvádění zažil za prázdniny až až, vadí mi to a dlouho vadit bude. Po rozloučení "LÁBAS VÁKARAS" jsme se rozešli do svých brlohů. Tento večer jsem usnul bez čtení a povídání.

MYŠÁK

P.S. Oddílový speilman (špílmen) mi večer ukradl karimatku. Pobíhal jsem jako blázen 3/4 hodiny s baterkou po louce a hledal ji. Naštěstí se speilman umoudřil a před nocí mi ji vrátil. Byl jsem obviněn z bláznivosti a schizofrenie. Naštěstí mě zachránil svědek Pampo. Nadále se ztrácí sůl, ručník a další věci. Spielmane, já tě dostanu!

(vysv.: spiel /špíl/ - hra, žert
man /men/ - muž)

P.S. Nedostaneš!

P.S. Slyšel jsem hlasy.

P.S. Litevci byli skvělí, zvolili jsme miss expedice, bylo jí asi 13 a měla bezva culík.

BLUM

SPIELMAN

BALL⁸

PAMPO



30.7.



o včerejším spřátelení s litevskými sportovci bylo na programu fotografování a výměna odznaků. Za nás odevzdal odznak Pampo jako zástupce barbucho HUPETO a od litevců dostala

Nika balon z lásky a Pampo baltickou oblast za komický výkon při společném fotografování. Foto šťastně dopadlo a každý šel svým směrem. My se připravovali na odchod a přitom pozorovali, jak litevci šplhají do prudkého kopce nad jezerem. Když jsme se vypravili za nima, než jsme vyběhli nahoru, tak Pampo a Emča už pomáhali zdrceným sportovcům. Pampo využil situace a vyfotil Miss Litva. Po rozloučení nás Pampo seznámoval s pocity, když místo svého batohu nesl hřbetolom, sic o osm kilo lehčí, ale daleko by nedošel. V dalším postupu na horu Těmpa nebyly zaznamenány nijaké zajímavosti až do osvěžení malým bodlákem. Bodlák povzbudil při výstupu na nijak krásnou ale dost vysokou horu Těmpa. Na hoře se začalo číst a já jsem se zažil do příběhu tak dokonale, až do doby, co mě příjemně Ax vzbudil, že odcházíme. Sestup prošel dobře, až na nápad, že několik dobrovolníků poběží zpět do tábora. Běžci odběhli a my postupovali směrem k táboru. Nejprve jsem poslouchal o kních a pak si všiml, že Terka není v pořádku. Po tomto poznání jsem si chvilku připadal jako kněz ve zpovědnici, ale jak je vám jistě známo, tak kněz je pod přísahou mlčení. Po rozhovoru se mě ujal Drsnák a teď teprve začala ubíhat cesta a slova plynula z mých úst. Náš rozhovor utal na prudkém kopci nad jezerem návrat a veselé setkání. Ve večerním programu nebylo nijaké velké téma, protože jsme nebyli zrovna nejčerstvější. Noc jsem prožíval v cizím stanu, ale pohodlně tam bylo.

BUKAJ

P.S. Odznak byl za vynikající výkon v oboru fotografie a umění v boji za porozumění mezi národy.

PAMPO

P.S. V táboře zůstali dva: Nika a já. Většinu času jsme trávili v kulpce spánkem, čtením, jídlem a sny o jídle. Ze spánku nás vytrhl výkřik: "Na co ten chlapík jede? Na HUPETO!" Dobrá reklama, ale mě kručí v břiše.

PROUSSY

P.S. Tak zlý to s tou mou zpovědí zas nebylo, já být někdo a poslouchat se, tak bych se dost smála.

TERKA

P.S. UMĚNÍ LUNGOMPA

Himalájské bězce

V horách dálného Himaláje se mnichové pohybují během od kláštera ke klášteru. Běží zahalení ve svém rouchu a v sandálech ve výši 5000 m lehčí potě, co ztrácejí svou váhu. Běhat v tomto vzduchu a v této výši nemůže každý. Mnich, který je vybrán k běhu mezi kláštery je od mala trénovaný. Při závěrečné zkoušce vycházejí oděni pouze v bederní roušky za větrné ledové noci k horskému potoku. Představený namáčí prostěradla ve vodě a mniši-běžci suší za ledového víchru prostěradla na svém těle. Asi tak deset prostěradel. Je to dobré cvičení, mniši si představují horké klubko uprostřed svého břicha a to jim dodává teplo. Též dlouhé hodiny vyse dávají a meditují, aby mohli v sandálech pobíhat po horách lehčí

jako vítr.

Dnes jsem si se svými bratry zahrál hru na Himalájské běžce.

PAMPO

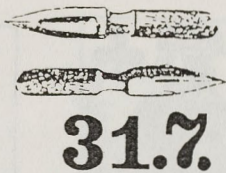
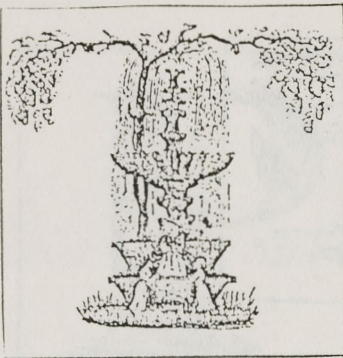
P.S. Dnes seděl na protějším břehu pastýř a pastýřka a telepaticky nám sebrali naší barbucho 3 suky. Proč zrovna nám? Tři obědy. Pomóc!

AX

P.S. Obdivovali můj svetr, že v púlce tábora voní.

BUKAJ





31.7

to ráno nebylo z nejveselejších. Probudily mě nějaké krávy, které svým křikem povzbuzovaly k větší aktivitě zvláště naše dívky /i když pak tvrdily, že je chtěly zahrát/.

Přinejmenším však zahnal mě naděje na ještě alespoň 10-minutový spánek. Proklet jsem všechny krávy a vdychu nadával na ty, kterým dělá radost na ně hulákat v půl osmé ráno. Vylezl jsem ze stanu jako vždy v pohrouženém stavu a dále jsem vdychu proklet počasí, které najelo na motivy filmu "Pes Baskervillský". Krávy se mezitím lekly /asi jak jsem vylezl ze stanu/ a rychle utekly, avšak nechaly kolem našeho sídliště spousty čerstvých výkalů, do kterých co chvíli někdo šlápnul. Mistrovatví v této disciplíně dosáhl Proussy, který si do onoho řídkého nazelenalého kopečku několikrát i šáhnul, čímž se stal Lepuchem absolutem /LA/. Ti, kdož se nevyžívali v kravské stolici, zatím cvičili. Dále nebudu popisovat zajetý kolo-běh rituálů týkajících se snídaně, který je vždy tak slavnostní, radostný a zároveň tragický. Zajímavá zpráva mě zastihla, když jsem šel pro vodu. Pampoš si vyvrkl kotník, a tak prý zůstaneme u tohoto jezera ještě den. Kupodivu mě to ani nepřekvapilo. Váš asi ano, ale to jen proto, že neznáte pravé pozadí celého případu. Pampo byl totiž poslední dny v příšerném stavu. Tento stav vrcholil včera odpoledne, kdy zničeho nic pampo stanul na místě, odhodil těžký fotoaparát Zenit na zem a ve strašném úprku zmizel za obzorem /zenitem/. Toto jednání strhlo ještě několik slabších a labilnějších jedinců, takže se tito jali toto napodobovat. Vše vyvrcholilo Pampovým šíleným skokem na kamen asi metr vysoký, avšak pokus o sebevraždu se ani tentokrát nepodařil a zdravotník Emča ho proti jeho vůli položeného ošetřil. Veškeré toto jednání by bylo samo o sobě nesmyslné. Každý však ví, odkud mělo svůj původ. Minulé noci jsme se setkali se skupinou 18-ti Litevců a Litevčanek. Ukrajinské noci jsou svůdné a Pampo spatřil v šeru u ohně ji. Brigittu. Neviděl na ni sice, ale byla to láska na první pohled. Od té chvíle žil jen pro ni. Ani já jsem nebyl ušetřen a Pampo na mě neustále dotíral, abych ji uznal za nejkrásnější dívku poharčí, za misa. Muc jsem neodporoval a čekal prozíravě na denní světlo, kdy Pampoš trošku prohlédne a zbaví se šíleného stihomamu. Ráno jsme se šli s nic netušícími Litevci vyfotografovat. Pampo fotil jako šílený, což dohnalo k smíchu i chudáky Litevce. Když Litevci údolí opustili, vydal se Pampoš /s oddílem v patách- chtěli jsme zabránit nejhoršímu/ za nimi. Emča byl rychlejší a vzal Brigittě bágl, čímž Pampoš ztratil jedinou záminku pro její zmocnění. Od té chvíle, kdy jsme veselé Litevce na kopci opustili, ztratil život pro Pampoše jakoukoliv cenu. Ještě na výletě /11 km od tábora/ zadoufal a jak už jsem napsal, běžel se přesvědčit, jestli už Litevci opravdu odešli. Proto mě zpráva o jeho zranění nepřekvapila.

My ostatní jsme nechali pro dnešek Pampoše v táboře a vyšli na hřeben, který nás měl dovést k chatě Dragobrat. Většinu z nás vadilo, že neneseme žádné batohy a byli jsme trochu malátní.

Když jsme prošli válicími se chuchvalci mlhy, uviděli jsme turbázu. Avšak tento slastný cíl, toužebně očekávající chatu si mohl vychutnat jen ten nejlepší z nás. Emča se tedy vydal pro octan hlinitý a my na něho počkali na kopci. Ovšem bez Terky, která ze strachu o Pampoše, mu běžela pomoci v jeho těžkých chvílích. Když jsme přišli do tábora, Pampoš žil, Terka taky a vypadalo to v pořádku. My jsme zatím byli úplně grogy. Takováhle chození z pevného bodu by mě umohlo. Psychicky je to taky dost nesnesitelné být pořád na místě a neustále chodit do úpadku. Dále jsme hráli intelektuálnískou hru /na určité písmeno jsme říkali nám povědomé osobnosti/. Měl jsem docela štěstí, takže jsem dost dlouho hádal správně. Vypadával jsem poměrně pozdě. Večer jsme hráli hru "Hrníčkárnu", kde jsme mohli vyjevit všechny svoje mindráky a bylo všem fajn. Pointa byla vtom, že kdokoliv se mohl zeptat kohokoliv a napsanou otázku dotazovaný hned zodpověděl. Otázky byly typu: "Jsi zaláskovaný?" /Pampoše se samozřejmě radši nikdo neptal/, "Proč jsi a Myšákem neustále zalezlý ve stanu?", "Co tě trápí?", "Co tě zajímá?", "Proč se na mne zlobíš?" Já jsem byl strašně ospalý po událostech tohoto dne a už jsem se neúčastnil doznívajících diskuse, kde každý chtěl mluvit o svém problému. Zítra pravděpodobně vyrazíme i s nešťastným Pampem. Myslel jsem si, že ráno dostanu několik kilo do svého batohu navíc od chromého Pampoše a chtělo se mi volat: "Ó Pane, hallelujah, díky, že ačkoliv jídla je pořád méně a méně, já nesu jídla víc a víc, o Pane, hallelujah, díky!"

DRSŇÁK

P.S. Když jsme s Axem při obědě nad turbázou likvidovali náš suk, Emča to nevydržel a věnoval nám každému 1 Diavita a kus salámu. Pak toho trpce litoval. Chtěli jsme ho uchlácholit představou bagety s medem, ale to ho kupodivu neuspokojilo a teď nám to nebude moci zapomenout do konce svého života.

DRSŇÁK

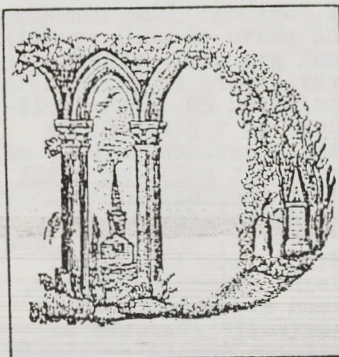
P.S. Milý deníčku, všichni se vylili při hrníčkárně, pouze Drsoň čekal na tvé bílé stránky, aby je mohl znesvětit. Doufám, že poznáš pravý cit od pouhé závistivé žárlivosti.

PAMPO

P.S. Ty krávy byly/i volí.

PROUSSY





1.8.



obré jitro, dobrý zvuk, šéfe!
Zde je váš agent. Naladte správné vlny šéfe, spusťte záznam a já posílám svou zprávu.

Splnil jsem všechny instrukce od poslední. Oženil jsem se, mám dvě děti /to druhé na cestě - pozn dešifréra/ a stal jsem se význačnou osobou v hierarchii SPOLEČNOSTI.

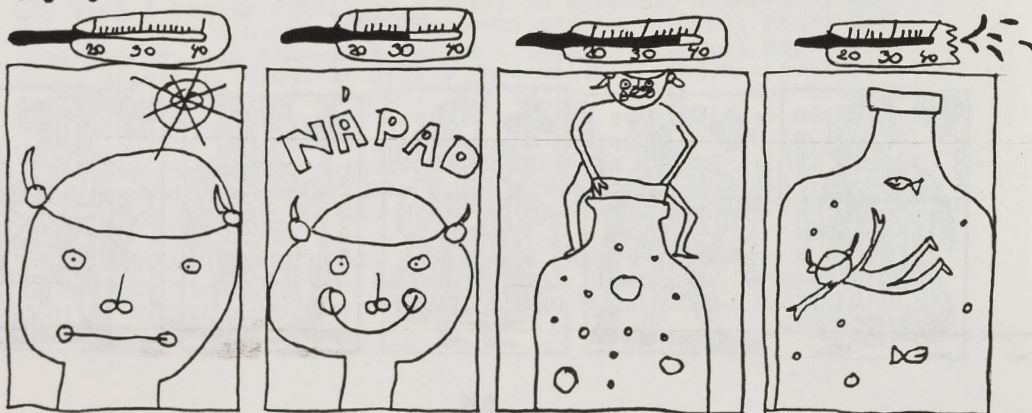
Začnu ošátkou ranních zpráv: ŠK dostoupilo na č.2, r. vzrostlo o 200% a po 100% se podařilo splnit OE dč.pH po ránu klesá, ale během dne myslím dosáhne stanoveného limitu. IČ utěšeně narůstá a již jsme dosáhli prvního LA. Tolik tedy ošátka ranních zpráv a nyní podrobněji k průběhu dne. Podle instrukcí jsem si předevčírem udělal výron a dnes se s ním vydávám na cestu. Po 25km je nožka skoro zralá k uříznutí. Přes den šílené vedro. Většina lidí si spálila uši. Centráló, pošlete instrukce, co s tím.

Nyní je večer a připravuji svou depeši, nyní právě probíhá jednání na nejvyšší úrovni o zakoupení mléka. Protistranu zastupuje několik mladců a naše skvělá skupina diplomatů je vedena Blumem.

Jo, šéfe, dorazila první zásilka materiální podpory, která byla uspořádána v Africe pro naše hladovějící. Dorazily čtyři bochany chleba. Očekáváme další zásilky psychokinetickou poštou. Radost z daru chleba je ohromná.

Setkání se zdejší faunou. Dnes se rozhodli reprezentovat zdejší faunu dva příslušníci rodu "Býka pěkně ohavného". K setkání s prvním došlo na silnici v nadmořské výšce 1500m n.m. Zjedné strany sráz, z druhé kopec nahoru. Poté, co se býk postavil výhrůžně, byli nejbystřejší hoši naší expedice /já a Myšák/ ve strání. Druhé setkání proběhlo v lukách a velvyslance rodu krav domácích jsme velkým obloukem obešli. Další setkání s místní faunou proběhlo, když Nikolajka našla na cestě zmiži. Zmiže se jí lekla, kousla se do jazyku, umřela a odplížila se.

Za chvíli se vrací mléčná expedice, musím rychle k ohni, aby má dlouhá nepřítomnost nebyla podezřelá. Instrukce zašlete jako obyčejně.



Jednání týmu velvyslanců dopadlo O.K. Naši velvyslanci směnili 5 l mléka za 5 cigaret. Příkladám zápis obchodního jednání od externích spolupracovníků Bluma a Dršňáka.

AGENCY PAMELA



ZÁPIS OBCHODNÍHO JEDNÁNÍ

Mléko jsme /Blum, Myšák, Drsnák/ šli koupit na odpornou farmu. Ze zhora vypadala jako ruská ranně středověká vesnička - jako v pohádce. Krávy nebydleli v kravíně, ale ve 40-ti malých chlívcích. V jednom z nich bydlel polodivoký ovčák se svou rodinou /žena a asi 4 děti/ a celým svým majetkem. Zvenku jsme ho poznali pouze podle světla z petrolejky, která byla jediným zdrojem světla na celé farmě. Dále v místnosti 2x3 metry byla hrubě opracovaná závěsná kolébka, kamna, postel, stěny polepené novinami /a plakáty z divadelní hry Evžen Oněgin - pozn editora/ a huatý zápach. Požádali jsme o mléko a drze zamlčeli, že nemáme peníze. Obdrželi jsme 5 litrů ještě teplého mléka a další se dojilo, což jsme si s Blumem ihned vyzkoušeli - byl to zážitek, romantika, právě se setmělo. Nakonec se nám podařilo uzavřít výborný obchod - 5 litrů mléka za pouhých 5 cigaret.

Společnou střídající se rukou

Blum Dodo Paňáca, Drsnák

HOSTI K OHNI

Napřed s námi tři pokecali a poté přinesli kytáru, jež odolává všem známým způsobům ladění. Právě dorazili poslední dva hosté. Řev a dvě světla nad sebou nám oznamují jejich příchod. Zajeli motorkou takřka až k ohni. Nyní si ji tu nahřívají, aby jim nenaštydla.

AGENCY PAMELA

KONEČNÁ POPULNOČNÍ RELACE: VEČÍREK

Byla to malá intimní slavnost pro úzký okruh zvaných hostů a začala krátce po půlnoci. Hosté přišli včas a upravení jak se patří. Upravili se vodečkou a přišli si pro cigárka. Byli tři a přes hodinu se nás snažili přesvědčit, že my jim ty cigára prostě musíme dát. Své vyprávění o svém ilustrovaném životě prokládali výhružkami, že přijde PAPA se sekerou a trochu nás porube. Jelikož jsme zvolili způsob obrany pasívní rezistence jako ten mládenec z islámské pohádky, co bojoval a džinem, hoši byli kapku naštvaní. Jeden nám začal podpalovat stan a Dádu, druhý se dvořil Terce. Stačilo párkrát dýchnout do stanu a bylo tam ovzduší jak v nálevně. Dáda moc nehořel a Terka nápadníka odmítla. Hoši chtěli asi trochu zájmu. Emil přinesl DIA VITA a ilustroval potraviny naší expedice. Kureně nět, kořalka tože nět. Chlapci se nechali zatáhnout do rozhovoru a nechali boření stanů. Sedli jsme si kousek do tábora a povídali si. Na Goverle vlaje jeich vlajka, zajímalo je, kolik u nás stojí jeansy, zda jsou u nás rockeři, motorky, pranice na dýzách. Vydělají si zde každý za 3 měsíce práce u krav 800 rublů. Tepláky stojí 60 rbl, jeansy 400rbl. Jeden byl dokonce ohleduplný a okřikoval svého kolegu, aby příliš neřval, že vedle se spí, aby nebudil. Rozloučili jsme se dokonce podáním ruky. SLÁVA DIPLOMACII!

Jak to, že ještě nedorazili instrukce? Centráló, ozvete se!

PAMELA

THE END RELATION

Výrok večera: "Můj otec vás tu hlídá, odhání a puškou rysy a medvědy a vy mu nedáte ani to cigárko."

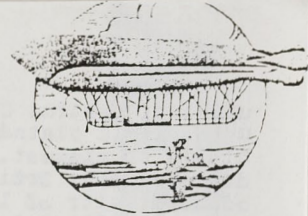
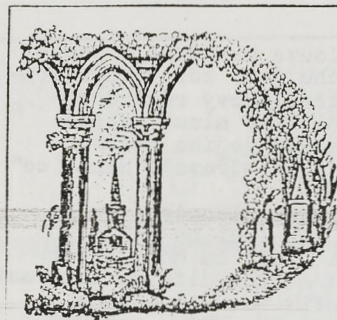
PAMELA

P.S.Opět jsem slyšel hlasy.

BALLU



SVIDOVEC



2.8.

nes vstáváme po nočním tahu s domorodci až v 8.30 SLČ /středoevropského letního/ a jak se později ve vesnici dozvíme, tak také 7.30 KČ /Kyjevského času/, ale i 10.30 MLČ /moskevského letního/. Nechápu sice zatím, ale vesničani s podivně jdoucími hodinkami bylo víc než nás a protože naším ideálem je demokracie, tak mají asi pravdu. My se ale navzdory všem rozhodli řídit se vlastenecky podle poctivého českého času.

Slunce se však řídí nevím čím, a tak se budíme ráno do horkého letního odpoledne. Blum, který slíbil ranní rozkoš, nereaguje ani na lechtání. Neřídím se tomu, protože v jejích kopolce je odhadem 451°F. A tak se rozcvicka koná pod mým vedením.

Opuštíme naše tábořiště na travnatých kopcích a scházíme příjemným klesáním do vesničky Bilin. Cestou míváme kulisy připravené pro natáčení historického filmu "Bída pracujících za feudalismu" a dál pak pokračujeme po nejkrásnějších rozkvetlých loukách a počasí je ve stylu srpnová neděle. Natrhal jsem perfektní kytičku poměnek, ale protože se naše děvčata loudala vzadu, dostal ji Proussy. Samozřejmě ji nechal zvadnout.

V Bilinu využívám svého postavení "strážce mapy" a zapřádám hovor s Miss Bilin 90 /kdes k ní přišel?—editor/.

Místní zajímavosti:—ople chovaný pravoslavný kostel

—nový stachanovský způsob opravy komunikací /díru ve vozovce zasypat kameny a pokapat asfaltem, trvanlivost 24h, nezaměstnanost nepřipustíme/

—plný talíř lívanců /ne pro nás/

Následuje koupel v Tise a pak divoká jízda na korbě gruzaviku do Horní Tisy. Jízdné usmlouváno z 5 rublů na jedny Sparty. Spokojenost na obou stranách /poklepání na rameno od řidiče a načalnik chorošo, po x-té se dozvíme, že zděs deficit/. A, a už tu máme další z úspěchů socialistického stavebnictví. Ne, to není stavba hotelu a teplárny, to je část výcvikového střediska pro mladé zednické učně, sektor "Tak takhle ne". Je to naprosto neuvěřitelné. Jak materiál, tak provedení v zaručeně nejhorší kvalitě, jakou si lze vůbec představit. Ne, to si nejde představit. Vzdávám se snahy popsat nepopsatelné. Jsme všichni moc rádi, že Podkarpatská Rus k nám už nepatří, s takovými dělníky bychom ten kapitalismus nevybudovali.

Příběh ze života: Černá obrovská Čajka vycouvala do prudkého kopce ke dřevěné chaloupce, vystupuje krásné oděný hošík asi 7 let star a podává drabý pugét babičce nesoucí ohramný snop sena. Je odmítnut, Ax přidává příběh matky a babičky.

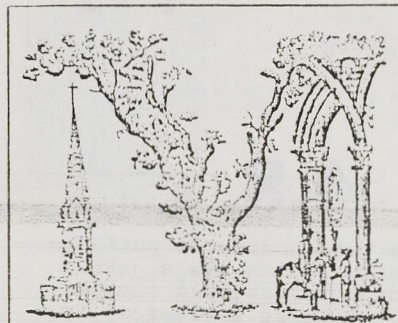
Stoupáme posledním nástupem na pohoří NOGORA a táboříme na větrné hůrce, po zkušenostech raději dál od turbázy.

Těžké podmínky, námaha a hlad vykonaly svoje na psychickém zdraví některých členů expedice. Jedni ztrácejí smysl pro realitu a zahánějí strádání útrobní krásnými výhledy z vysokých stromů. Dálek horší poruchu jsem však zaznamenal u Niky. Obchodník ve mně jásá, zdravotník je bezradný. Smlouva zní dvě tyčinky AREKA za

upletení svetru. Otázka pro právníky: Je smlouva uzavřená v pomínutí smyslu platná? Raději tuto dnešní poruchu jako zdravotník prohlásím za mlsnost. Dále byl dnes překonán střediskový rekord v délce smíchu. Držitelkou nového rekordu v délce 17 minut /měřeno odhadem, vítr 3Z 11 m/s/ se stala Terka. Důvodem jejího záchvatu byly neuvěřitelně vtipné výroky jako např.: "podej dřevo", "kosa, co" nebo stačil i přímý pohled.

večer jest nám hovořiti o tom, co nám přináší plahočení se po horách. Debata na toto téma byla úspěšnější než loni na pohorí Jurmitor. Některé úvahy následují. Proč rádi jezdí na hory kluci a proč holky? Může nám totéž přinést rovina? Je důležitější kontrast mezi životem na horách a ve městě a to, že díky jemu si můžeme obojího víc vážit nebo jednoduchost života tady a nadhled pro uvědomění si důležitosti a podstatnosti věcí a taky dostatek času a klidu pro to? Nebo je to krása přírody, ze které dlouho po tom lze žít? Jsme blíže lidem, jsme-li jim vzdáleni nebo jsme-li jim blízko? Co mají hory společného s pústem? Co pro nás znamená samota? A tak dále.

Těžké kapky nás zahánějí do stanů. Čeká nás velmi větrná noc. Obrisy hřebenů, měsíc, divoké mraky na obloze nevěstí nic dobrého. Doufám však, že se počasí umoudří. Zítra nás čeká Hoverla a její kamarádky.



3.8.

AR NOGO

orousovy zprávy: Večer se skupina jedinců rozhodla, tak jako už po několika, že idea našeho stanu jít spát je špatná a společensky nebezpečná.

A tak nás baví svým mladistvým smíchem a vtipnými rozhovory. Ráno chmura pokračuje. Říšu nám někdo ukradl a vyměnil ho za Generál majora Němce. No co, snad se vyřve. Po ranních jídelních orgijích stoupáme po příjemné cestě po úbočí Menševika /alias Menšula/ až do sedla Bolševika /alias Nevím jak/. Celou cestu si povídám s Donem a je to děsně fajn. Dokonce je docela hezky. Jíme borůvky a od ruských turistů získávám první svůj družební odznak. Jak jen jsem ho Pampovi a Nice záviděl. Už ho mám. Dobýváme oba vrcholy /Menšul i ten druhý/. Jen aby jsme nemuseli jít na Petrus, který se halí do ohavné mlhy. Za chvíli se do ní halíme i my. Když se z Menšulu vracím se zbytkem vrcholového mužstva/pouze Emča, Říša a já/, začíná pršet. Ostatní již pružně zalezli pod plachty tropik a vegetují. I my překonáme naši touhu jít deštěm dál a zalézáme pod tropiko. A už nepráší. Nápad najíst se neprošel, a tak jdeme ke kravínům na daleké stráni. Jaká radost. Hojnost jídla a pití - pravý to Poseidonský oběd. Ani dojíst nemohu. A už je to tady. Prší jako z konve a my - šup do kravína. Páchno to tu tolik, že i největší hladovci zapomínají na své touhy. I Nika přestala prodávat svou pracovní sílu, takže z obchodů okolo 30-ti hodin práce za korunu či dvě možná i sejde. Děvčata tancují ledkis /Let Kias/, až močůvka cáká na všechny strany. Pak se to trochu umoudří a my můžeme jít dál. Údésně to tu klouže, ještě že jdeme po rovině.

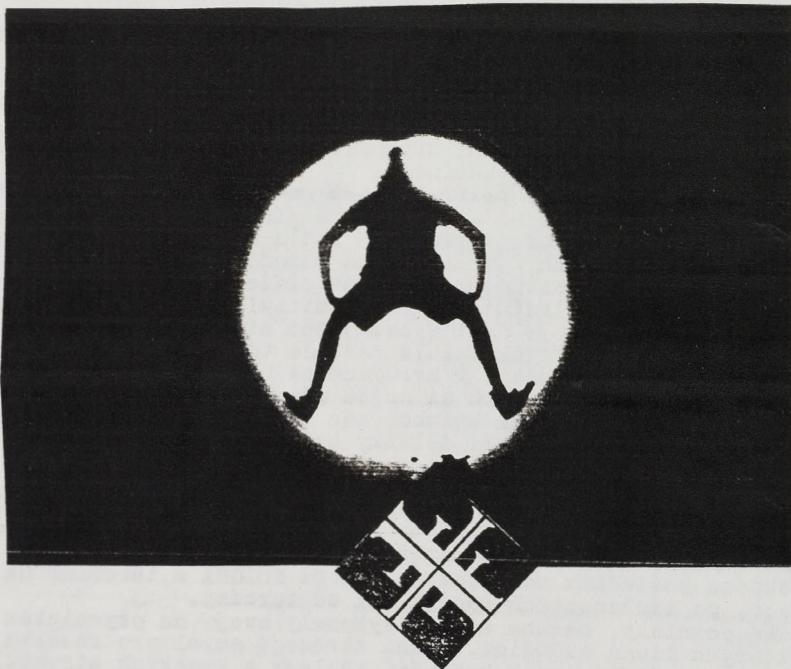
U sedla pod Petrusem se jdu s Emčou trochu svlažit do vlhké trávy a podívat se po vodě a noclehu. Po návratu je nám vyčteno, kde že to pobíháme, když jim je taková zima, že musí ležet na mokré zemi a ani se nehnout, jen aby se trochu zahřáli a sadista Emča se jde ještě na pár kilometrů proběhnout, to snad ne. Vrátil se a tak mu bude snad odpuštěno. Nutí nás ujít celých 50 metrů.

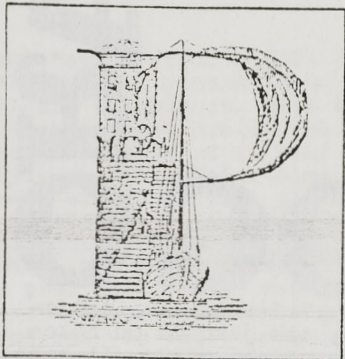
Stany jsou hotovy jedna dvě a oheň hoří tři čtyři. Výborná rýže /až předvařená je nedovařená/. A ještě mlíčko, mnam. Drobet se hádáme kvůli jediné kládě, na níž se dá sedět. Ani nestačíme navázat družbu s dvěma mladými Poláky, když se opět dává do deště. Chvilí ve stanech posedáváme v různých sestavách. Pak poleháváme a pak jdeme spát. Dobrou noc Dršňo, dobrou noc Pampo. Ale né. Oni už zase obchodují. Zvířata. Proč v noci? Nemám rád obchodníky.

AX

P.S.Nevím, o jakých 30-ti hodinách práce mluvíš-píšeš, nejsem stroj, ten svetr budu plést nejméně 3 měsíce. Třeba se mi vážně podaří podplatit maminku Becherovkou.

NIKA





4.8.



ředpokládám, že tato hodina už patří do mého zápisu. Venku je tma, leje jako z konve a mně hodinky vypověděly službu. Emča se rozložil i na mé karimatce, a

tak o pohodlí není nouze. Leje a leje a já, když, nastražím uši, zjistím, že nejsem sama, kdě se rozhodl užít si trochu nenaspané temnoty a nočního chladu. Z kopulky se ozývá slastné broukání Bluma: "Ježiši, Myšáku, já jsem tak rád, že spím v kopulce!" Řekne to samozřejmě alespoň tak nahlas, aby ostatním ve stanech tzv. otevřených a tudíž i mokrych, vyhrkly slzy do očí.

Ráno kupodivu svítí sluníčko, ale to vůbec nic nemění na výrazu ve tvářích rozespálých zmuchlanců. Plán na dnešní den zní: Stany dnes nebouráme, za to si trochu nabouráme fyzičku. Devět bláznů z deseti poleze na kopec Petrus, jehož vrchol odsud přes mraky není vidět. No dobrá, kapitáne, asi ti také dnes není nejlépe /to bě Niko asi taky ne?!?!/. Terka zůstává v táboře a my vyrážíme. Expedice odána jako na severní pól. Rukavice, čepice a každý nejméně 3 trička/kdebychom je vzali, spíš nejvíce - edit./. Uf, uf, svaň se k mému údivu skutečně začíná zvedat. Ax mi neustále zlepšuje sebevědomí a náladu svými oduševnělými projevy jako: "Tohle, co jsme teď ušli, že je 100metrů? To se teda pletete, to je tak 50 a ještě stěží. To nás čeká ještě 10x tolik." Když mi to zopakuje asi 3x, tak jsem nucena ho napomenout. A sama se užívám, že jsem se holt dala na vojnu, a tak musím bojovat. Když se dostáváme do mraků, začíná se mi silně motat hlava a je mi líto Proussyho a Pampoše, kteří na mé lezení po čtyřech koukají dost zoufale. Ve chvíli, kdy já zdeptána Axovými výroky tuším ještě jednou tolik výstupu, Pampo pronáší "Jéé, vrchol, to je nuda, co?". A já řvu "Ululoteee".

Pár vrcholových fotografií: "Myšáku, máš tam hlavu jen od nosu dolů! nebo "Kapitáne, chybí ti tam levá noha!". A můžeme začít sestupovat, jenže odkud jsme přišli? Není vidět víc jak na 3 metry. Emča s Proussym se sází o večeri, kterým směrem že leží tábor. Jejich názor se značně liší. Ověříme si to buzolou. Kapitán má přece vždycky pravdu, Proussy! To bylo dost bláhové.

Cestou dolů se rozvíjí debata o tom, zda si nabídnutých dvou dílů suku vezmeš větší či menší. Hovor se stočí až k problému, zda se komunistu dá považovat za člověka a tudíž zda mu přisuzovat lidské vlastnosti. Vydrží jim to skoro až do tábora. Už je skoro klid. Všichni se téměř shodli, když tu se náhle přezene Emil třímaje štangli salámu, ešus a opět pronese něco jako: "Axi, v tomhle s tebou prostě souhlasit nemůžu!". Obědváme. Kluci jdou opět žebrot sýr a my odpočíváme.

NIC SE NEDĚJE, CAS JDE DÁL. JE 15,30 A JE TO DIVNÝ, ALE POŘÁD SE NIC NEDĚJE. 15,40 - POŘÁD SE NIC NEDĚJE. ANI HLASY NENÍ SLYŠET!

Mléko ani sýr nesehnali a tak si svůj mindrák léčí spánkem a nečinností /O jakém mindráku to mluvíš?!?!/. Barbucha HUFETO v důsledku tohoto šíleného programu spořádala jeden ze svých obědů /jako svačinu samozřejmě/.

Okolo 18,15 se začínají ozývat výkřiky jako: "Kluci, jde se vařit nebo ne?". Takové výkřiky vytáhli většinu lidí ze spacáků a běh života začíná opět nabírat správné obrátky. Uspokojení večerní jídelní bohoslužbou usedáváme k ohni a dopřáváme si zpívandu a půjčenou kytarou. Pravděpodobně probíhá i družba s turisty z PLR, neboť slyším do stanu slastné mlaskání. Buď se líbají nebo dokonce něco jedí.

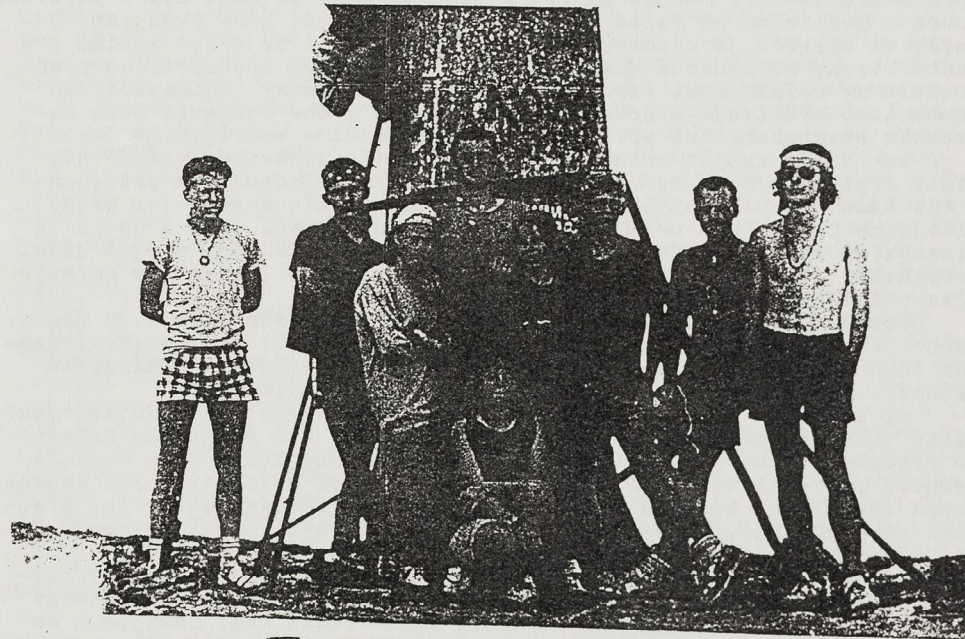
NIKA

P.S. Na líbání nedošlo, ráno jsem obdržela taky jeden bonbón.

NIKA

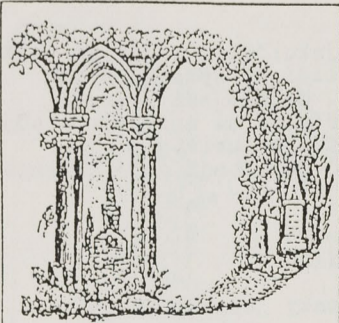
P.S. V zápisu došlo k nepřesnosti. Nešlo o žebrotu, ale o obchodní misi složenou z hlavního finančníka, specialisty pro styk s domorodci a jejich ochranky. Tato mise byla vybavena všemi plnými mocemi.

PAMPO a BLUM

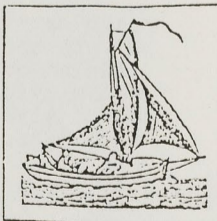


HOVERLA

2061_M



5.8.



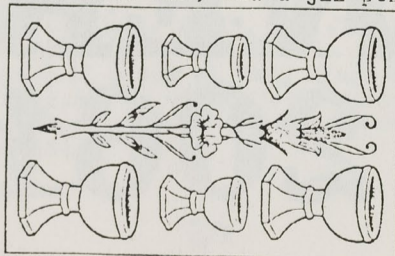
obré je ctít tradice a staré zvyky, ale vám to může přinášet potíže. Jako například dnes ráno mě. V neděli nebyla, není a nebude ran-

ní rozcvička, problém však zůstává, jak dostat ze spacáků a stanů osm převážně nepřátelsky naladěných ospalců, majících za to, že čtvrt na osm je stále hlubokou nocí. Nakonec se nám, Pampošovi a mě, po dlouhém úsilí daří, za pomoci zvonku a působení na náboženské citění (některí tvrdí, že se rouháme, ale my jenom vyznáváme staré jezuitské "účel světi prostředky"), oddíl přesvědčit o opaku. Ještě necháváme vzkaz pro naše sympatické poláky a po dalších nezbytných ranních procedurách odcházíme směrem k Hoverle. Cestou potkáváme dva pomníčky obětem těchto hor. Dovedu si představit jaké to tu musí být v polovině února a myslím na ně celou cestu k úpatí nejvyšší hory Ukrajiny. Hoverla si opravdu je vědoma, že je nejvyšší. Drží se pěkně zpříma a z žádné strany se nenechá obtěžovat příliš dotěrným hřebenem. Na předvrcholu my mužská část expedice odpočíváme a členky feministického klubu toho využívají a dokazují nám převahu svého pohlaví. Jsou na vrcholu bezkonkurenčně první. My však neztrácíme sportovního ducha a já se snažím uhájit autoritu kapitána před l.kadetem. Pampo však stále zrychluje a já se cítím být stále více najeden, pak přejeden a tak dále a o plicích škoda mluvit a Pampo stále zrychluje. No co, raději se nahoře vymluvím na chvilkovou indispozici. Ano a je tu ta slavnostní chvíle, uzávěry od lahví se šumákem pšoukají stejně jako šampaňské, přípitek vitasportem a ještě vrcholová fotografie na nejvýše položeném smetišti v celém širém kráji.

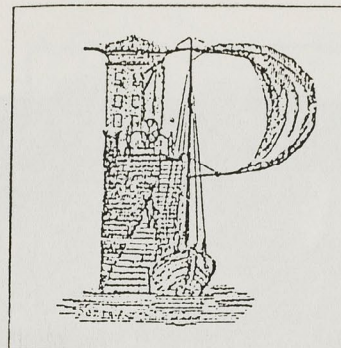
Cestou dále se už stala jen jedna událost hodná zápisu. U horského jezera (mimochodem je to velice krásné místo) jsme potkali druhou část skupiny našich milých polských známých. Došlo ke klasické situaci. Ti na ně čekají zde a tamti čekají na tyto tam.

My táboříme u krásného jezera Brebeniaskul pod horou GutinTomnata. Místo je skutečně nádherné a tak není divu, že tam nacházíme nepořádek po předchozích návštěvnících. Špatně zamaskované konzervy a usekané čerstvé větve kleče mi silně kazí dojem. A když přichází další družná grupa sovětských turistů s rádiem, klesá moje nálada ještě víc, přestože si uvědomuji, že je nutno se přesto povznést, neboť oni mají stejné právo jako my tady být.

Dnes je úplněk a na bezmračné obloze si jej můžeme plně vychutnat. Nečiníme to však a raději zjišťujeme jak málo umíme diskutovat ve skupině. Probíhá neřízená neřízená skoro hádka mezi Bukajem a ostatními na téma úspěchy a neúspěchy Gemini. Původně mělo jít o diskusi o právu nejmenovaného člena admirality kouřit. To se mi zase něco podařilo. Ještě že je zítra free den, únava již pomalu doléhá.



MCA / EMČA



6.8.

o noci, během níž se občas ozývaly výkřiky Sovětů, jsem se probudil do slunečného jitra ve stanu sám, neboť Terka se odpídalkovala

na sluníčko. Pač jsem se probudil vedrem, strhl jsem si čepici z hlavy a šátek z krku. Ze svlékač idylky mne vyrušil Mr. captain s informací o nejhorších 5-ti minutách dne, během nichž se člověk musí vysoukat z paljatyky a vstojí! čekat na rozeběhnutí a cvičení. Emil večer zomtl žádost "kopulky" o neúčast na rozcvičce, a tak Blum celých pět minut stávkoval a kařal (nakonec se přece jen vypotácel). Všichni posnídali a povalující dospěli k názoru, že dnešním cílem budou Kozlí hřbety. Po další půlhodině se holky rozhodly, že pohlídají tábor a Bluma a zbytek začal stoupati prudkým to svahem. Asi po hodině jsme přešli přes státní hranici Č-P a krz kosodřevinu došli asi do půlkyhřbitku. Zde se nechal Ax vyfotit "pro maminku" a pak jsme se spustili k potůčku, kde, zvláště někteří poobědvali. Při výběru další cesty zvítězila nejkratší varianta zakončená skluzem svahu k jezeru. Všichni se vrhli na obědy, opět došlo k revizím. Revize byla (a do posledního jídla i bude) oblíbenou táborovou hrou. Spočívá v součtu všech jídel, která mají být, od kteréhož se odečte součet jídel dlcích v kletrech. U HuPeTa bylo pravidlem, že vždy něco přebylo a tak se to ihned zbodlo. Blumovi se po revizi stalo, že věnoval dávku krup "Redukci". Dávka mu při příští revizi scházela. HuPeTo věrni tradici zjistili přebytek jedné Sunarky. Zahynula jen chvíli po dojezení bramborky. Doufáme, že nížina nebude na volně se válející potraviny skoupá. Po obědě všichni zalehli, rozválili se a začli se smažit. Občas se ozve ospalé zvolání, povzdech či žádost. Nálada ospalá. Po trojím otočení přesýpacích hodin (cca 1/13 dne) se půl hodiny rozhoduje, jestli si zahrajeme boj dvojic. Nakonec se uskuteční dva boje dvojic a čtyři na "schofku". Odpolední program vrcholí hrou cukrkávalimonádačajrumbum. Všichni se těší na večeri a tak již od pěti hodin SEČ je slyšet složité výpočty kolik času zbývá do rozdělání ohně, vhození bujónu do vody, nakrájení 5g špeku, vystydnutí těstovin, spotřebě či stříhání o ešusy. Po provedení vysněného (které většinou zklamalo - viz výkřiky: "Tak teď ten hlavní chod.") se všichni přioblečou a scourávají se zpět ke zdroji tepla. Dnes se každý svěřuje se svými plány do budoucna. Je zajímavé kolik nového se člověk může dozvědět takřka po celém táboře. Spánek odsunul kopulkový kabaret za režie Bluma a Bukaje.

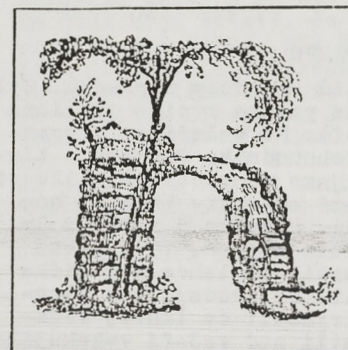
PROUSSY

P.S. S tou "skofkou" to Proussy dost odbyl. Emil totiž nehrál fér. Při pykání se mě snažil vyštvať z úkrytu ne klasickými dotazy: Kde jste kdo?, Je tu někdo? atd., ale nepěknými poznámkami, které na mě praktikoval už při mém čtvrtěčním záchvatu smíchu.

Emčo, polcpši se!

P.S. Zpráva o jakémisi kopulkovém kabaretu je zcela mylná! V útulném prostředí kopulky proběhla drobná slovní šarvátka, ve které Bukaj odmítal pochopit, že 4 v kopulce pro 2 je naprosto ideální počet. Na pěsti ve tmě nedošlo a tak jsem se mohla krásně v teple vyspat (zase jednou).

TENEZIE



7.8.

áno, než jsem se stihla v kopulce vysaunit, jsem prchla ven a rozehrávala se na sluníčku. Trapná záležitost jako rozcvička se sala vskutku neobvyklá situace. Naše bambucha měla tři chody bez čaje. Děj vskutku nevidaný, zaprvá proto, že to byly tři chody, ale hlavně proto, že to byla naše bambucha. Při balení se pár jedinců vykoupano v lahodných vodách jezera, drobné čtení o smrti a vyrazí se. S Nikou jsme se vyčerpali v diskusi o tom, co a jak uděláme, až přijedem domů. A jestli si nejdřív sundáme kletř a pak boty a nebo naopak. Pak už se ze mě stává šlapací stroj. Levá, pravá. Levá, pravá. Ničivé Pampošovo tempo jsem nevydržela, a tak se plazím na Popa Ivana s menším spozděním. Ze šlapacího stroje se opět stává Terka. Pop Ivan je kopec na bývalé česko-polské hranici s polorozbořenou historickou polskou observatoří. Observatoř prolezena, vrcholové foto, miss observatoře a už tu poleháváme, baštíme obědy. Někdo spí, někdo čte a naši hoši plánují budoucí trasu. Proussy je nadšen zprávou o úzkokolejce. Jsem strašně líná a nebaví mě hra, mouchy snězte si mě. Sedím u ohně a je mi teplo. Pokračuji v líčení dne. Z Popa Ivana jsme seskakali s elegancí horských koz. A už jdeme po zpola zarostlé cestičce mezi vysokou travou a klečí. Sestupujeme z hor a je to vidět. Při cestě se pomalu zvyšují smrky, mizí kleč, objevuje se hojnost fauny a flory. No teda, lidičky, tady snad jezdí tanky lx týdně. To je cesta! U rozbité cesty na neméně zničeném svahu čekáme na zbytek expedice. Dorazili. Pokračujem a na mě padá lenost pokračovat v jakékoliv čestě. Uf, uf. Je vedro, všichni jsme mrtví z vedra a nikomu se nechce hýbat. Před večerí dochází k dokonalému rozkladu a rozpadu většiny osobností. Strašně mě pálejí záda a mám náladu pod psa. A ejhle, je tu večere. Všichni se vzpruží, objevují se veselé úsměvy, "radostně" se plánuje zítřejší trasa. Jak také jinak. Teď Emil debatuje s bačou sýra a dalšího mlíka. Že by? Vypadá to nadějně. Punťa zalézá za kapec a za chvíli dopíšu zbytek. Ze tří výprav, které se posléze uskutečnily se povedly dvě. Mléko asi 3 litry získala skupinka pouze výměnou za lahvač, výprava za borůvkami (Nika a já) dopadla velmi dobře. Obchodní cesta ohledně sýra se nevydařila a jaksi protáhla. O této akci a dalším poreferuje Rýša.

TERKA

P.S. Observatoř

Tlusté kamenné zdi skrývají studovny a knihovny plné knih a atlasů. Na studovnách je příjemné teplo. Venku fičí ledový vítr. Učenci se procházejí po chodbách a s nastávajícím večerem se scházejí u velkého dalekohledu. Bude se pozorovat měsíc, vzdálené hvězdokupy i galaxie. Po stěnách visí fáze měsíčního zatmění. A třeba některého z učených pánů u dalekohledu napadlo, že zrovna teď, tam někde ve vzdálené hvězdokupě u dalekohledu, sedí stvoření, jež je určitě taky velice vzdělané, když má dalekohled, listuje atlasem s kuželokouty vesmíru a kouká se svým dalekohledem zrovna směrem k nám. Přemýšlí, jestli tam někde v horách daleko od lidí, nestojí observatoř, kde

se scházejí učení páni u svého dalekohledu.

PAMPO

P.S. Výpravě pro sýr předcházela kontaktáž s jedním z pasáků. Byl odhadnut na KGBáka (nezvykle vysoký plat na pasáka ovcí a přílišná zvědavost, neustálé upozorňování na hranici). Po večeři se sformovala vyjednávací skupina: Pampo - chief a obchodník, Proussy - tlumočník, Bukaj - ochranka a měsíc. Jakmile jsme se začli přibližovat, byli jsme postupně přivítáni 6-ti psy a 3-mi chlapci. Všichni nás nenápadně (někteří štekajíc) pronásledovali. U domku 6 x 2,5 x 3m byla skupina mužů 15-50 let věku, jimž velila křepká, 70-ti letá maďarská babička. Muži obdivovali naše plastické lahve a babička organizovala (jak jsme se později dozvěděli) ne prodej, ale věnování 3 litrů ovčího mléka. Mléko jsme přebryndali do lahví, věnovali jednu (prázdnou Emilovu) láhev, uslintili nad večeří vykukující spod ubrousku, rozloučili se a jali se vracet na základnu. Příjemné (i plodné) setkání s obyvatelstvem, zde skládajícím se (dle Drsných výpočtů) z 11 národností.

PROUSSY

P.S. Chceme sýr. Prý tam za tím travnatým kopcem na farmě jej koupíme. Odcházíme tedy před soumrakem, Myšák, Blum a já. Šťastné vniknutí mi říká abychom si vzali pasy, vzdálenost od rumunských hranic se počítá na stovky metrů. Farma se nachází na rozlehlé louce obehnané drátem - ostnatým. Přelézáme závoru a po prašné cestě jdeme ke kupodivu úplně novému, precizně postavenému, srubu. Uvnitř v kádích spouští sýra, ale pracovník s pichlavýma očima prý nemá právo nám jej prodat. Bere nám naše doklady a upřeně si prohlíží i naše podobenky. Zvláště německá víza ho zaujala. Později mi však došlo, že ne proto, že by mu imponovala. Posílá nás za náčelníkem, tam kde hučí elektroagregát. Jdeme v úplném tichu a bezvětrí. Pozdní soumrak. Proti ztemnělému nebi se rýsují nehybné siluety skotu, krávy polehávají také všude okolo nás. Jen jedna cloumá černým štíhlým pahýlem. Nad vším visí celý, oranžový měsíc. Monotónní hluk dieselaagregátu na povozu. Světlo reflektoru na stožáru ohrady. Špinavý bílý pes nás obchází a chrčivě vyje. Jsem celý zkoprnělý. Je to skutečnost nebo filmové zpracování Solženicynovy povídky? Muž s pichlavýma očima proběhl okolo nás a mává rukou, že tady náčelník není. Pak se vrací a nervózně nás zve dál. Za čtvrt hodiny prý přijde hlavní. Čekáme v místnosti s obrovským obrazem Lenina a s televizí, na programu je psychofilm z vesnice. Dlouhé záběry, ponurá hudba, černobílý. S námi děj pozoruje asi deset dalších lidí, mužů, žen i dětí. Posedávají na lavicích nebo v botách leží v postelích. Cítím stále napětí a nervositu. Sem tam někdo prohodí cosi nesrozumitelného. Stále někdo přichází a odchází. Pak odcházíme i my, ale jsme zdržováni ne právě přátelsky. Po několika minutách vysvětlím, už zvýšeným hlasem, že opravdu musíme jít a jdem pryč bez pozdravu. Je nám úzko. Cizí, nepřátelští lidé, bída, nepořádek, domov daleko. Všechny zapomenutý kraj. Ba ne, všemi ne. To se však dovídáme asi za hodinu.

EMČA

P.S. Špionážní oprátky

Tma. Jen uprostřed louky plápolá malý ohýnek. Okolo něj se hřeje několik mladých lidí. Pijí čaj a dělají jakoby nic. Náhle se z dálky přibližuje kužel světla, funění psa a dusot šesti párů těžkých vojenských bot. Přibližují se stále rychleji. Skupinku našich přátel obkličilo 6 těžkoooděnců v maskáčích. Míří na ně 3-mi odjištěnými samopaly a 3-mi pistolemi. Ne, to není scéna z filmu Comando, to je jeden z běžných večerů našeho špionážního oddílu Poseidon.

Nervózní mladíci na nás stále míří samopaly a my dál v klidu popíjíme čaj. Mají štěstí, že jsme se dnes rozhodli pro čistou práci a nepoužili své těžké, ale přesné medvědobijky. Byla by škoda šesti mladých životů. Celé záležitosti se ujal major Emanuel Bloody. Nechal se dokonce legitimovat. Žádný strach, doklady jsou kvalitně falšované a Martin Cincibuch 2 roky po smrti. Zbytek mužstva tato záležitost vůbec nevzrušovala. Bud dále pila čaj nebo spala. Pouze poručík Peter Whiakler kryl šéfovi záda ze svého pancéřového krytu. Málem to do jednoho z vojáků pustil, když zjistil, že sověti jdou opravdu naostro s odjištěnými samopaly. Naštěstí se celá věc obešla bez zbytečného krveprolití a my můžeme dál v klidu rozvíjet špionážní činnost na území Ukrajiny.

pplk George Gordon

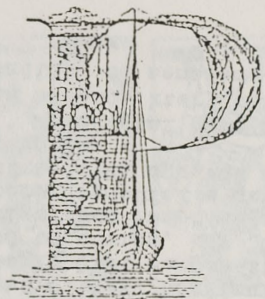
krycí jména: Richard Němec, Blum, Dodo, Pánáca

2.verze

Dnes večer nás na udání lidí ze zdejší farmy opravdu obkličili pohraničníci s odjištěnými samopaly. Zažil jsem to poprvé, že by na mne někdo mířil a bylo to nepříjemné. Naštěstí nás jenom zkontrolovali, vyslechli a popřáli dobrou noc.

BLUM





8.8.

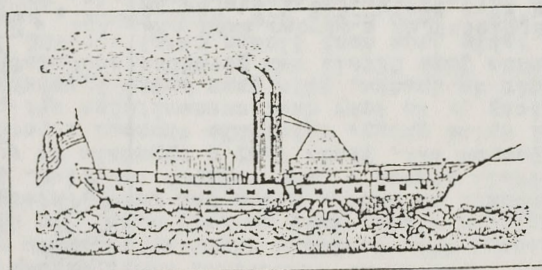


6 nočním překvapení následovalo další, roz-
cvička. Všichni se vybatolili ven a provádě-
li různé pohyby, které se zdaleka nepodobaly
žádným cvikům. Tento den nás čekal sestup do Luhu. Sestup nebyl pří-
jemný. Cesta prašná, kluzká a prudká. Po cestě bylo pár krásných a
příjemných chvil, kdy jsem objevili jahody. Bylo to zpestření na nud-
né cestě. Spojily se dva potoky a také cesty. Na druhé cestě jezdila
těžká nákladní auta s bahnem a kamením z potoka. Nejde mi na rozum,
proč vozí plné auta do hor a ne do údolí. Tato část cesty byla nejhor-
ší. Boty se bořily 2cm do prachu. Průjezd auta znamenal chroupání
písku mezi zuby. Cesta změnila svůj charakter. Na této trase jsme
dosáhli největší rychlost 5-6km/h. Všichni chtěli opustit poušť co
nejdříve. Zachránil nás Luh. Malá vesnice s velkým prašným náměstím.
Všichni toho měli po krk a řeka tekla kousek od cesty. Vyhlídlí jsme
si na druhém břehu docela dobré místo na koupání, ale narazili jsme
na majitelku této části země. O kus dál jsme přebrodili řeku a usadi-
li se na dalším cizím pozemku. Následovala slast dne, to je oběd. V
polovině oběda začalo jako naschvál pršet. Emil se šel zeptat zda mů-
žem na této půdě spát a rozdělat oheň. Přišel s dobrou zprávou, že mů-
žem, ale v polovině straně, kde byla malá rovinka. Někteří hned hor-
livě začali stavět stany, kopulka na. Při stavbě přišla stará paní s
15-ti vejci a hrnečkem malinové šťávy. Všichni začali plánovat, co
všechno udělají z těchto vajíček. Po vymýšlení jídel se část vydala
nakupovat. Koupili dobroty, chleba, rajčata a piškoty. Druhá část se
vydala směrem k vodě, kde vykonala koupel. Po vydatné večeři se u oh-
ně povídalo o všem možném. Začalo to vyhodnocováním nejlepší a nej-
horší akce roku. Za nejlepší byly považovány: 1900, Cínák, Robinso-
náda. A mezi špatné nejde zařadit žádnou akci. Postupně se přecházelo
na oslavy narozenin, vánoc atd. S blížící se dvanáctou začali okolí
ohniště opouštět slabší jedinci i já, který jsem byl lehce unaven.

MYŠÁK

P.S. Bylo napsáno na nádraží v Čopu za velkého psychického vy-
čerpání.

MYŠÁK



9.8.



elou noc přšlo. Občas mne probudily proudy
vody valící se na náš stříbrný stan. Stan
vydržel, jen karimatka pomalu nabírala vlh-
kost a bylo pro ni, pro můj spacák a pro mne velice dobře, že nastá-
val den - tento na události tak rušný den - nejdelší den tábora. Stá-
vali jsme v 7, vaříci snídaní v 6,30. Snídaně ve stanu, balení navl-
hlých věcí, stanu, likvidace ohniště - vše za hrobového ticha. Nikdo
nemluvil, protože už asi tak 2 dny nebylo co mluvit. Veškerá diskuse
se dotýkala návratu do civilisace. Bylo rozebíráno: co udělám až budu
ve vlaku na Prahu, co udělám až z něho vylezu, co udělám až pojedu met-
rem, co udělám až otevřu dveře milovaného bytu, co udělám... Kdyby
někdo nezasvěcený poslouchal normální rozhovor těchto dní, dospěl by
k názoru, že jsme banda šilenců velmi psychicky narušených. Neustálým
rozebíráním naší cesty do Prahy jsme způsobili, že i Emča z úplně zby-
tečných dotazů možná došel k názoru onoho nezasvěceného pozorovatele.
Je krásné těšit se z drsného prostředí domů, ba je to i přirozené, je
skvělé mít jasno v cestě domů, je paráda snít o všem nedostatkovém
v divočině, zvláště pak o jídle, ale když se toto vše dělá po 10 dnech
tábora do jeho konce skoro permanentně, je to porucha na psychice člo-
věka a mělo by se to léčit... nebo nikam nejezdit. Tím chci říct, ač
jsem se také velmi těšil na rodiče, jídlo, Prahu, vanu a teplou vodu,
postel a já nevím na co ještě, že všechno má svou míru. I čas ubíhá
rovnoměrně a jak se jemu zlíbí a i čas tábora má svou míru a nezkrátí
se planým povídáním ani se však nijak neprodlouží - je to prostě jedno
a kdybychom byli v těch chvílích schopni vidět vše s nadhledem, řekli
bychom si: to co nás drtí je nejistota, protože jsme si zvykli na jis-
totu - téměř absolutní, nejistota z toho, že všechno, co jsme si oblí-
bili je nedosažitelně daleko, všechno na co jsme si zvykli zde nemáme
a byla by slabost a nesmyslnost si to chtít nějak veřejně projevit,
protože každý z nás nějak snáší nejistotu a vůbec změnu života, a pro-
to je lepší, když si své touhy o zatím neskutečném, ale neodvratně se
blížícím necháme alespoň částečně pro sebe. Mohlo by se nám totiž stát,
že několik dní tábora prožijeme ani nebudeme vědět jak, že tím někomu
pěkně otrávíme dny, na které se těšil celý rok, že s námi nebude k vy-
držení a že si poslední dny už nebudeme moct co říct. Tím, že se tyto
nálady projevovaly i u mě, více či méně, na všech táborech, které jsem
zažil a proto mohu také říci, že z těchto posledních tesknících dnů
tábora si nikdo nic nepamatuje - jako by nebyly. Vzpomíná se na úplně
jiné věci, a tak kdybychom byli schopni vidět věci s nadhledem, museli
bychom vědět, že dny nedostatku se střídají s dny dostatku, dny slun-
nečné s dny deštivými, dny beznaděje s dny plnými optimismu a dny tak-
řka existenčních starostí s dny absolutní bezstarostnosti a my bychom
měli dohlížet na to, aby se opravdu střídali i když třeba jen několik-
rát za rok, protože jen to může člověka přimět si vážit pro jedno dru-
hé. V deštivých dnech slunečná, v nedostatku dostatku, a proto je
třeba, když jedu na tábor do divočiny (relativní) - do protikladu k
městu, když měním způsob života, vnímat to všechno, co mi to může při-
nést. Když mám hlad, tak mít opravdu hlad a prožít ho. Když jsem špi-
navý a zpacený, tak být opravdu takový, protože vím, že v této chvíli
je to sice neradostné a ubíjející, ale že přijdou zase dny, kdy budu

přejedený a vymydlený jako ze škatulky a budu se strašně těšit na tábor. Až zase budu špinavý a unavený. Budu zhnusen rozpálenými chodníky, lhostejnými obličeji a budu vzpomínat na studené vody Tisy a své různé postavičky domorodců z hor. Takže v den odjezdu z Rumunsko-Ukrajinského pomezí se už ani nemluvalo neb nebylo o čem, všechno bylo probráno. Domů se už těšil každý a byl k tomu nyní i pádný důvod. Nebe se zatáhlo tak na 2 týdny a Maramurešské počasí je nečvalně známé. Autobus z Lug do Rachova byl plný, ale klamal tělem (jako vždy), takže se ukázalo, že se tam vejdem my a ještě asi 20 lidí, což při odhadované kapacitě 1 Poseidón na jeden autobus byl heroický výkon, leč pro utápnuté domorodce velmi běžný. A tak jsme dojeli podle Šimkova a Grossmannova návodu do Rachova, kde jsme vyšeřili rublíky a za ty jsme jeli do Solotvena tím nejluxusnějším autobusem "sovtransavto". V Solotvenu jsme zjistili, že vlak nám jede asi za hodinu a půl místo za 6 hodin, jak jsme se celou dobu domnívali. Stačili jsme ještě roztočit zbývající rublíky, přejíst se jablek, vyvexlovat 4 chleby a už tu byl se spožděním asi nejnovější typ sovětského vlaku. Leccos mu do úrovně vlaků z 50. let chybělo, ale i tak byl na zdejší poměry dobrý. Cesta do Čopu byla velmi úmorná. Pokračovalo se většinou ve všeobecné zádumčivosti a nemluvné náladě. Hrál jsem s Emčou "logika" a pak ještě pár her, ale nakonec jsme toho taky nechali. Projevovala se, zvláště u některých, velká nervozita, ta už se také táhla pár dní. Bylo velmi těžké se nepohádát nebo alespoň zůstat normální - nervy byly přepjaty. V Čopu nám museli říct, že jsme na místě. Stáli jsme někde mezi kolejemi a nevěděli kam máme jít. Šli jsme tedy s davem, který pravděpodobně vycítil směr nádraží anebo znal toto tajemství od nějakého předka - takové informace: jak koupit chléb, jak dostat cigarety, jak se dostat do osobního vlaku, jak z něho vystoupit se tady dědí totiž zotce na syna, jak jsme s Pamposhem zjistili. Vylezli jsme v nastávající tmě na lávku a šli jsme nad kolejemi až na samý její konec, kde jsme se propíčili pod železnou travertou a sestupovali na jediný čopský peron. Z toho nás vojáci rychle vyhodili, protože zrovna byl ve stanici mezinárodní rychlík. A tak jsme se vydali přes přílehlé zahrádky, průlezy a zábradlí do čekárny. Celá scéna byla skvělá situace ze života ruské federace. Hala byla přecpána a my šli na peron se najíst. Zároveň jsme obdrželi 5 různých informací o českých vlacích v 5-ti různých časech. Náhlada se rychle zvedla - možná, že pojedeme do Prahy už dnes večer. Pak věci ovšem dostali rychlý spád.

DRSŇÁK



P.S. k 9.8.

Kupování lístků v Rachově

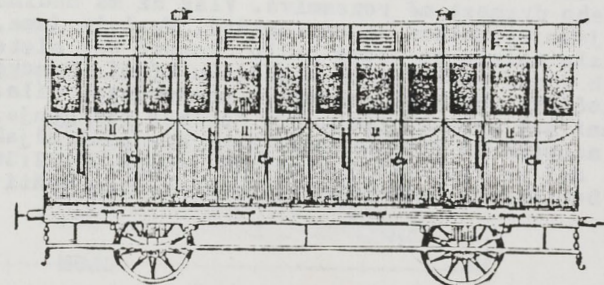
Zakoupení jízdenek není tak jednoduché, jak by se zdálo. U kas jsou ohrované fronty ve tvaru chumlu a neustále se předbílá. Paní, jenž měla na okénku napsáno SOLOTVINO nám po naší žádosti o 10 lístků do solotvina něco zabručela a ukázala rukou se vztyčeným palcem za záda. Mohlo to znamenat vlezte mi na záda nebo ptejte se u vedlejšího okénka a nerušeně pokračovala v rozdělování svačiny vnoučatům kterou měla uloženou v kase mezi penězi. U prvního okénka nás odbyly a opět poslaly k druhému. Paní už to natválo a vyjádřila se o nás nelichotivě a ať koukáme mazat k prvnímu. Tam mezitím úřednice strčila do okénka kus plexiskla a začala si počítat výkazy. Byla to momentálně jediná otevřená kasa na celém autobusovém nádraží, leč zavřená. Po půl hodině, když se udělal u okénka pořádný chumel, dala se do prodávání. Každou jízdenku vypisovala ručně a zaopatřovala několika různými razítky. Po naší prosbě o deset lístků do Solotvina nám opět odpověděla, že nás nemůže nikterak uspokojit, začne prodávat až přijede autobus. To je fakt, co kdyby vůbec nepřišel. Lidé okolo to nikterak nevzrušovalo, je to zde zřejmě běžné. Mužik se nevzrušuje, mužik počká, nanejvýš se popere při nastupování. Dostáváme s Emilkem chuť sežrat si podrážky a jít do Solotvina pěšky.

Další problém: vynořil se Kyjevský čas. K našim třem časům přidáváme čtvrtý. Všechno tu běhá podle nějakého času a každý je jiný. Po hodině, když už nedoufáme, dostáváme lístky na autobus vybavené řadou podpisů, razítek a útržků. Startovní lístek do rakety. Bus je takový zdejší GREYHOUND. Karosa je na zdejší poměry tvrdý luxus. Lístek na greyhunda stál celý rublík.

A závěr? Řidič se někde potuloval, tak jsme si nastoupili stejně jako ostatní lidé. Přišel řidič a jelo se. Lístky nikoho nezajímali.

PAMPO

P.S. Pro sochy Lenina zde jsou v mapách speciál značky. Vypadají asi takto .
P.S. Ve vlaku po dobu 5 hodin se neobjevil nikdo, kdo by vypadal, že má s dráhou něco společného a chtěl po nás jízdenky.



ČOP,

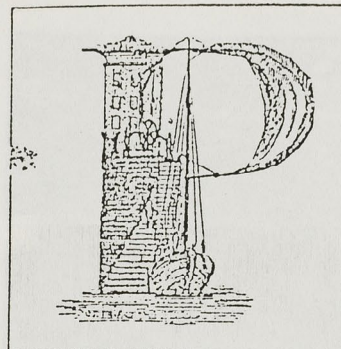


Čop podruhé.

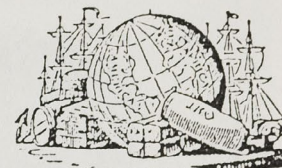
Tak jsme konečně tu. Málem jsme to přejeli. Vystupujeme po schodech na nadchod. V důsledku divného sklonu schodů jsem se já a Drsnák natáhl. Jdeme přes spoustu kolejí. Pampo nesl jedné starší paní tažky a vytvořil tak špunt. Nádraží je tu ohromné. Žádná velká práce s projektem. Nádraží tu prostě narostlo. Mezi jedno z nejexponovanějších míst nadchodu patří tzv. "schejbačka". Je asi metr vysoká a každý kdo chce sejít ze schodů ji musí absolvovat. Staří i mladí. Jsme dole. Bohužel po nástupišti to nejde, je právě uzavřené. Nechápu! Proud lidí asi ze tří vlaků absolvuje Tyršovu tělocvičnou vložku. Přes dvorek, kolem smetiště, klikatou 1 metr širokou uličkou, opět schejbačka, tady je asi místní WC a už se blížíme k cíli, závěrečný kopeček a zábradlí, které starší přelezu a mladší podlezou. Už je mi jasné, proč jsou tu lidé tak čiperní. Nic jiného jim totiž nezbyvá. Jinak by se jim mohlo přihodit třeba to, že by čekali ve frontě na lístky tři dny, což se těm méně průbojným stává. Opět nás vítá, nám již známý, typický zápach. Opět všude hroudy lidí. Venku vaříme s Myšákem na lihu bramborku. Stihli jsme to jen tak tak, protože po chvíli nás vyhnali pohraničníci. Je to dost zvláštní. Nedokážu si

představit, jak mne někde při příjezdu vlaku vykazují z nástupiště. Teď už to dokážu. Hala a opět smrad. Prý musíme projít celníci. To pro nás znamená probíjet se asi půl tisícem hašteřivých sobak. Pro mě to například znamená to, že jsem málem dostal na budku, protože jsem se nechtěl nechat předběhnout od sovětských vojáků. Ty si moc nevyskakovali, za to jednoho civila to dost urazilo. Jsou tu dost velké problémy s časem. Vlaky jezdí podle moskevského, normálně platí ukrajinský a my se řídíme podle našeho. Binec. Konečně jsme tam - v celnici. Emčovi se podařilo utrhnout jednomu pánovi ucho. Celník je drsný. Jeho drsnost mě rozesmívá. Vlak už má hodinu a půl zpoždění. Konečně jsme vypuštěni na nástupiště. Mysleli jsme, že už to máme doma. Teď ale začalo to pravé peklo. Rusové bez místenek se cpou do lůžkových vozů. Průvodčí se z počátku brání. Rusové hází do vagonů kufry, kočárky, balíky, dokonce i nemluvnata. Síla. Nenapadá mě jiné přirovnání než sobaky. Průvo dčí nakonec rezignuje, zbytek Rusů i s námi se nacpalo do hytláku. Tam jsme si ještě nějakou tu půlhodinku počkali, než se vydýchal vzduch. Je přesně 23:32:30 a náš vlak opouští Čop. Doufám, že nebudu nucen se někdy sám vrátit. Buď zdrav ČOPE!

BLUM



10.8.

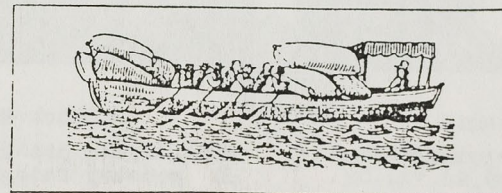


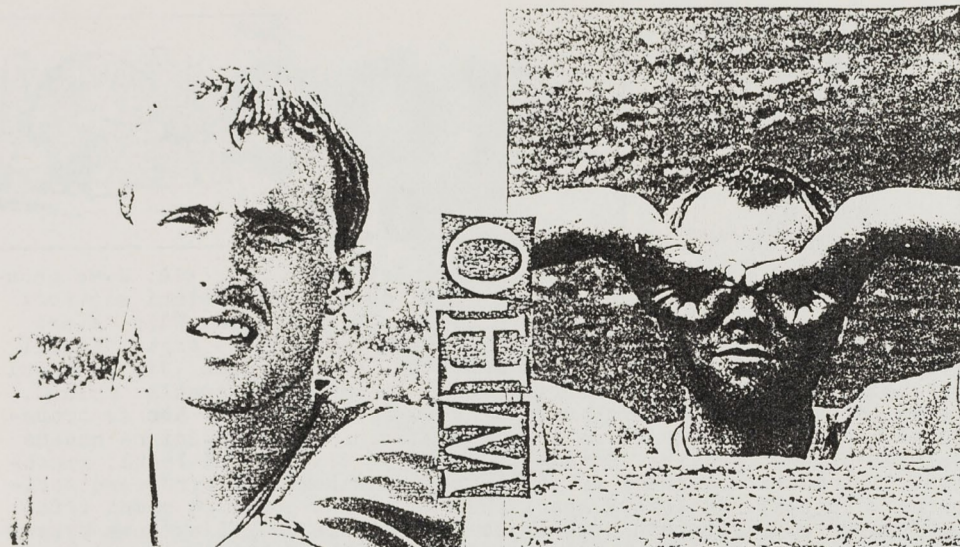
jsem s Emilkem upytlačil v parku. Radovánky a šumákové orgie ukončil příchod NAŠÍ ČSFR celní a pasové kontroly. Konečně doma. Již jsme ani nečekali, že se vymaníme z náruče velkého bratra tak rychle. Celník, osoba to úřední, je dokonce schopen říct veselý spílec. Noc se propadá do hloubky, posedávání na batozích se mění v polehávání na hnusné špinavé prkenné podlaze. Sověti podestýlají šlupkami od lusků, zmuchlanými novinami a láhvemi od jejich pití. My postupně vyndáváme kari-matky a spacáky. Hytlákový spací vůz. Náš luxus jemuž se první třída lili řešením Bratislava - naše konečná. Akorát se obáváme co na to nový průvodčí po změně. Dopadlo to OK. Nový průvodčí po zhlédnutí nákladového prostoru hytláku se pouze přidržel zárubně dveří. Zamumlal modlitbičku ke svému bohu ocele a páry a již nepřišel.

Bratislava. Všichni Sověti již jsou pryč a my z vděčnosti k železnicím uklízíme hytlák. Nasbírali jsme po bratrích plnou igelitku odpadků. Je 9,00. Před pěti minutami ujel vlak do Prahy. Další jede v 11,23 povinně EX MÍST. Místenky poslední tři, ale počítač ještě něco pošle. Nezoufáme, doufáme. Vždyť již jsme ve výspě západní civilizace, naši drahé ČSFR. Všichni odešli do města se najíst a někdo i přežrat. Proussy mi přináší snídaní za 11,50. Královské hody. Ještě rohlík nechávám. Přece si nezkazím návrat přecpaným břichem, když jsem se tři týdny učil jíst střídavě a mít radost z každého sousta. GOTT MIT UNS. Místenky jsou s námi. Frčíme do Prahy. Dostal jsem tajné poslání a proto musím ještě dnes jako spiklenec....

Blíží se Praha. Již jsme projeli Kolínem. Tedy za Kolínem konec EXPEDICE UKRAJINA 90 SKOL. Určitě již dojedeme. Jedině snad uložit si do mozku to poselství kamenných strání, slunce provoněné kosodřeviny a po bouřkách vonících horských luk. Uchovat si zbytek té pohody, nezapadnout do shonu a tlaku a až uvidím příjizďet na nástupiště tramvaj, nechám ji raději ujet, než bych se honil a štalval za něčím, co nemohu nikdy dohnat a co mě nemůže nikdy uspokojit.

PAMPO





jeho dívka EMIL

Chieff of expudition, protipožární
hlídka, předseda výboru pro potí-
rání korupce

6 Žek alias PAMPO

kronikář, fotograf, ČBH, ČNF, LČ



Ludvík Myš

řešitel rasových nepokojů, nositel
štígra

Dodo BLUM

specialista pro styk s domorodci
OE pomocný fotograf, ŠK



Lupen Buk

OE ,mladík expedice, palandér
ŠK, PH?, požárník expedice



Erteple Drsoň

meteorolog, ČRB, předseda poroty
miss, chieff dívčího odd fondu



Joglasová Dáda

fotograf, funitel ,RD,IU,ČRB



šaman PROUSSY

odborník přes železnice do 600mm
LČ, LA?, LR, ČBH



Joglas alias Nika

ČBH, expediční bryndal, ČNF, IU, LČ
ČDF



jeho žena TERKA

ČRB, pomocný zdravotní personál
ČDF, obsluha funitele

ŠK spielman kandidát
ČBH člen barbuchy Hupeto
ČNF člen nemocničního fondu
ČDF člen dívčího fondu
RD tajná funkce
IU Ijáčkův utěšitel
ČRB člen redukční barbuchy
OE oplodnitel expedice
OE oplozenec expedice
LČ lepuch čekatel
LA lepuch absolvent
LR lepuchreprezentant
PH potrefená husa

SK spiel kinder



SPIELMAN

EXPEDICE

24. - 25.7.

TRASA: Praha - Čop - Těresva - BUS Širokij Lug - dále proti proudu
potoka Lužanka

POČASÍ: teplo, slunečno, příjemné chození

ZDRAVÍ: OK

PŘEVÝŠENÍ: 0

DĚLKA TRASY: 0



26.7.

TRASA: údolím potoka Lužanka - hřeben Krasna

POČASÍ: slunečno

ZDRAVÍ: Nika namožená záda

PŘEVÝŠENÍ: 900 m

DĚLKA TRASY: 20 km

27.7.

TRASA: stále po hřebeni Krasna, táboříme těsně před sestupem do
Ust Čorny

POČASÍ: ráno slunce, odpoledne bouřka, večer větrno

ZDRAVÍ: OK

PŘEVÝŠENÍ: 700 m

DĚLKA TRASY: 16 km

28.7.

TRASA: hřeben Krasna - Ust Čorna - Jablonica Šasa

POČASÍ: polojasno, slunečno, 4 kapky v poledne

ZDRAVÍ: Nika záda, pořezaný nohy, Prousy rýma, Terka namožený krk

PŘEVÝŠENÍ: 1000 m

DĚLKA: 14 pešo + 20 autostop

29.7.

TRASA: ŠASA - sedlo Podpula - sedlo UNGARJASKA - jezero Gerešaska

POČASÍ: polojasno až slunečno

ZDRAVÍ: Prousy rýma

PŘEVÝŠENÍ: 700 m

DĚLKA: 12 km

30.7.

TRASA: jezero Gerešaska - hora Těmpa - a zpět

POČASÍ: pod mrakem

ZDRAVÍ: Blum rozpad, Pampo výron

PŘEVÝŠENÍ: 1200 m

DĚLKA: 22 km

31.7

TRASA: jezero Gerešaska - Turbáza Dragobrat - a zpět

POČASÍ: mlha, slunce, v noci tma

ZDRAVÍ: Pampo výron, Eača má hlad

PŘEVÝŠENÍ: 600 m

DĚLKA: 12 km

1.8.

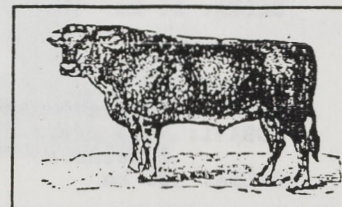
TRASA: jezero Gerešaska - Turbáza Perecesok

POČASÍ: ŠIALENÁ ŽIARAĽ HOT BRAINS

ZDRAVÍ: dnes nikdo není zdravý

PŘEVÝŠENÍ: 1200 m.

DĚLKA: 26km



2.8.

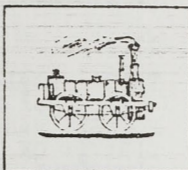
TRASA: Turbáza Perelesok - Bilin - Gornaja Tisa - sedlo pod Menšulem
POČASÍ: mírně pod mrakem
ZDRAVÍ: psychická porucha arekofilie
PŘEVÝŠENÍ: 1000 m
DÁLKA: 15 km + 10 km auto

3.8.

TRASA: sedlo pod Menšulem - sedlo pod Petrusem
POČASÍ: déšť, fouká, zima, mlha, hrozně, místy strašně
ZDRAVÍ: rýma
PŘEVÝŠENÍ: 1000 m
DÁLKA: 7 km

4.8.

TRASA: sedlo pod Petrusem - Petrus 2021 m - a zpět
POČASÍ: celý den větrno, odpoledne mraky
ZDRAVÍ: OK
PŘEVÝŠENÍ: 1000m
DÁLKA: 11 km



5.8.

TRASA: sedlo pod Petrusem - Hoverla 2061 m - jezero Brebenjaskul
POČASÍ: pod mrakem, místy v mraku
ZDRAVÍ: OK
PŘEVÝŠENÍ: 1900 m
DÁLKA: 21 m

6.8.

TRASA: jezero Brebenjaskul - Vekký Kozel - a zpět
POČASÍ: slunce po celý den
ZDRAVÍ: OK
PŘEVÝŠENÍ: 1000 m
DÁLKA: 7 km

7.8.

TRASA: jezero Brebenjaskul - Pop Ivan 2022 m - sedlo Szcowna 1378 m
POČASÍ: pekelně to pálí
ZDRAVÍ: Blum pravá Achillovka, Nika krk, Myšák a Pampo uši
PŘEVÝŠENÍ: 1500 m
DÁLKA: 18 km

8.8.

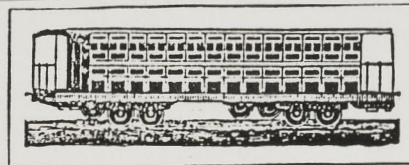
TRASA: sedlo Szcowna - údolí potoka Bílá Tisa - Luhý
POČASÍ: mírně pod mrakem, v noci jeden slejvák za druhým
ZDRAVÍ: OK
PŘEVÝŠENÍ: 600 m
DÁLKA: 16 km

9.8.

TRASA: bus Luhý - Rachov - pojezdom Sôlotvino + Čop- Čierna N.T.
POČASÍ: střídavě deštivo
ZDRAVÍ: Blum křeče žaludku, všichni otlačené zadky od sovětské
železnice
DÁLKA: 300 km

10.8.

TRASA: Čierna n.T. - Bratislava - Praha



AB

Expedice urazila trasu v délce 225 km při převýšení 13 500 m. Překročili jsme hřebeny Krasna, Svidovec a Nagora. Nejvyšší horou byla Hoverla 2061 m.n.m. Desetičlenné expedici ubylo 29,5 kg špičku, přičemž nejvíce ztratil Pampo a Drson 5 kg a nejméně Myšák, pouhé 1 kg. Na expedici vzniklo 5 myšlenek. & když si člověk takto dechne z ponožky, tak ten horský vzduch okolo hned lépe voní.

OBSERVATOŘ



2022m



C

Uzávěrka 15.10.1990
Tiskem Nika & Blum & Drsoň
Foto Pampo & Ax
Odpovědný redaktor Pampo
Vychází v počtu 12 výtisků
Svázáno v ateliérech firmy P & P



